- 85 -

BÜRÛC SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 85., Nüzûl sıralamasına göre 27., Mufassal sûreler kısmının on birinci grubunun ilk sûresi olan Bürûc sûresi Mekke'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 22'dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlü'ne, O'nun pâk aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

1. "İçinde burçları bulunan göğe andolsun; 2. Söz verilen kıyâmet gününe andolsun; 3. Kıyâmet günü şâhitlik edene ve edilene andolsun ki, insanlar öldükten sonra diriltileceklerdir. 4-7. Hazırladıkları hendekleri, tutuşturulmuş ateşle doldurarak onun çevresinde oturup, inanmış kimselere dinlerinden dönmeleri için yaptıkları işkenceleri seyredenlerin canı çıksın! 8-9. Bu inkarcıların, inananlara kızmaları; onların sadece, göklerin ve yerin hükümranlığı kendisinin bulunan ve övülmeğe lâyık ve güçlü olan Allah'a inanmış olmalarındandır. Allah her şeye şahittir. 10. Ama inanmış erkek ve kadınlara işkence ederek onları dinlerinden çevirmeğe uğraşanlar, eğer tövbe etmezlerse, onlara cehennem azabı vardır. Yakıcı azap da onlaradır. 11. Şüphesiz inanıp yararlı işler işleyenlere, onlara, içlerinden ırmaklar akan cennetler vardır. Bu, büyük kurtuluştur. 12. Doğrusu Rabbinin yakalaması amansızdır. 13. Önce yaratıp sonra bunu tekrar eden O'dur. 14-15. Yüce arşın sahibi, çok seven, bağışlayan O'dur. 16. Her dilediğini mutlaka yapandır. 17-18. Ey Muhammed! Firavun ve Semûd ordularının haberi sana geldi mi? 19. Doğrusu inkar edenler, hep yalanlaya gelmişlerdir. 20. Oysa Allah onları artlarından çevirmiştir! 21-22. Ey Muhammed! Doğrusu sana vahy edilen bu Kitap, Levh-i Mahfuz'da bulunan şanlı bir Kur'an'dır.

Mekke’de Rasulullah efendimize ve beraberindeki bir avuç i-nanmış Müslüman’a Mekke müşriklerinin düşmanlıklarının had safha-ya ulaştığı bir dönemde inmiş bir sûreyle karşı karşıyayız. Kulluk kita-bımızın 85. sırasına yerleştirilmiş olan sûrenin adı sûrenin ilk âyetinde geçen burûc kelimesinden alınmıştır. Nüzul zamanı tam olarak bilin-memekle beraber az evvel de ifade ettiğim gibi, muhtevadan da anla-şılıyor ki dinlerinden döndürülmek için müşriklerin Mekke’deki bir avuç Müslümanın üzerine çullandıkları, her türlü zulüm ve işkenceyi reva gördükleri bir dönemde geldiği anlaşılmaktadır. Başlarında Allah’ın sevgilisi olduğu halde îmanlarından ötürü Müslümanların horlandık-ları, dışlandıkları her türlü hakaretlere maruz bırakıldıkları bir dönem-de gelen sûre özetle şunları anlatmaktadır:

Sûrede Müslümanlara Müslümanlıklarından ötürü zulmeden zalim kâfirler, Müslümanlara yaptıkları zulüm ve işkencenin kötü sonucu, sûi akıbetiyle uyarılırlarken Müslümanlara da şöyle müjdelenmektedir: Ey Müslümanlar! Ey yeryüzünde tek suçları Müslümanlık olan, Müslümanlıklarından başka suçları olmayan Müslümanlar! Ey yeryüzünde Müslümanlıkları suç sayılmış, kâfirlerin gözünde potansiyel suçlu sayılan Müslümanlar! Dikkat edin! Gözünüzü açıp iyi dinleyin! Tarihte sizin gibi Müslümanlıkları suç sayılan insanlara zulmeden kâfirlere, zalimlere Allah ne yaptı? Onları yerin dibine batırırken dostlarını nasıl galip getirdi Rabbiniz? İyi anlayın! Şâyet sizler de dünkü Müslümanlar gibi îmanınız sebebiyle maruz kaldığınız belâ ve işkencelere sabrederseniz, dişinizi sıkar, yolunuzdan dönmez, Allah’a kulluğunuzdan vazgeçmezseniz, kesinlikle bilesiniz ki sonunda Allah hem düşmanlarınızdan intikamınızı alıverecek, hem de sizi cennetine koyuverecektir denmektedir.

Sûrenin başında Ashab-ı Uhdûd’dan söz ediliyor. Ashab-ı Uh-dûd hendek sahipleri, hendek ashabı demektir. İslâm'dan önce, Allah'a iman etmiş mü’minleri sadece imanlarından ötürü, ateşli hendeklere atarak cezalandıran, onlardan intikam alan kâfir bir topluluktur uhdûd ashabı. Ashab-ı Uhdûd'un kimler olduğu ve ne zaman nerede yaşadığı hakkında çok değişik rivâyetler vardır. Her bir rivâyetin uzunca birer hikâyesi vardır.

Bu rivâyetlere göre olay; Yemen, Necrân, Irak, Şam, Habeş, Mecûsî veya Yahûdî kralları tarafından meydana getirilmiştir. Bu rivâyetlerden herhangi birinin doğruluğu kesin değildir. Zaten Kur'an da bu olayı; yer, zaman ve faillerini belirtmeden zikretmektedir. Allah'a inanmayan kâfir bir beldenin kralı, Allah'a inananları dinlerinden çevirmek, tekrar kendi sapık dinine döndürmek için müminlere eziyet eder, uzunlamasına ve derin hendekler, kanallar (Uhdûd) kazdırır. Bu hendeklerin içine büyük ateşler yakılır. Allah'a inanmaktan başka

hiçbir günahı olmayan müminler hendeğin başına getirilir, Allah'a imanda ısrar edenler ateşe atılır, küfre dönenler ateşten kurtarılır. Bütün bu zor durumlarına rağmen müminler imanından dönmez ve ateşe atılırdı. Müminleri ateşe atan bu zalimler, hendeğin etrafına oturmuş olarak yaptıkları bu zulmü zevkle seyrederlerdi. Fakat Cenâb-ı Allah o kâfirleri, aynı ateşle veya başka bir yolla helak etmiştir. Çeşitli rivâyetlerin bildirdiğine göre, binlerce mümin bu hendeklere atılmış, fakat Allahu Teâlâ müminlerin ruhunu, ateşe düşmeden önce kabzetmek suretiyle onları, ateşin azabından kurtarmıştır.

Bu hadisenin zamanı kesin olarak bilinmemekle beraber, İs-lâm'a yakın bir zamanda, büyük bir ihtimalle de Hz. İsa'dan sonra ol-muş, Mekke müşrikleri ve müslümanlar tarafından da bilinmekte idi. Bu hadiseyi Kur'an'da anlatmak suretiyle Cenâb-ı Allah, Mekke'de çe-şitli eza ve cefaya uğrayan müslümanların mutlaka bundan kurtula-caklarını ve müslümanlara eziyet eden Mekkeli müşriklerin, Ashab-ı Uhdûd gibi cezalandırılacağını dolaylı bir şekilde açıklamaktadır. Şüp-hesiz ki bu âyetler, sadece o zamanın insanlarına hitap etmemekte, geçmişte olduğu gibi gelecekte de imana, dine ve inananlara yapıla-cak kötülük ve zulümlerin mutlaka Allahu Teâlâ tarafından cezalan-dırılacağını ifade etmektedir. Bu durum, Kur'an kıssalarının en önemli özelliklerindendir.

Hâdise, Kur'an-ı Kerîm'de şöyle dile getirilmektedir: "Hazırla-dıkları hendekleri, tutuşturulmuş ateşle doldurarak çevresinde oturup, inanmış kimselere, dinlerinden dönmeleri için yaptıkları işkenceleri seyredenlerin canı çıksın. Bu inkârcıların inananlara kızmaları; onların sadece, göklerin ve yerin hükümranlığı kendisinin bulunan, övülmeye lâyık ve güçlü olan Allah'a inanmış olmalarındandır. Allah her şeye şahittir. Fakat, inanmış erkek ve kadınlara işkence ederek onları din-lerinden çevirmeye uğraşanlar, eğer tövbe etmezlerse, onlara cehen-nem azabı vardır. Yakıcı olan azap da onlaradır. Şüphesiz, inanıp ya-rarlı işler yapanlara, içlerinden ırmaklar akan Cennetler vardır. Bu, büyük bir kurtuluştur. Doğrusu Rabbi'nin yakalaması amansızdır.

Hendek Türkçe'de kullanıldığı şekliyle arzda kazılan, arzda açılan uzun kanallara hendek denir. Bir de hendek kamçılanan bir insanın vücudunda açılan kamçı yaralarında dolan, meydana gelen kan izlerine, kan birikintilerine de hendek denir.

Rabbimizin bu sûresinde anlatıldığına göre tarihin bir dönemin-de Yemen'de, Bağdat'ta, Irak'ta, Şam'da, Habeşistan'da veya Roma'-da, ya da tarihin değişik dönemlerinde, değişik bölgelerinde kâfirler sırf îmanlarından ötürü, sırf Müslümanlıklarından ötürü mü'minleri içi ateş dolu çukurlara, hendeklere atarak diri diri yakmışlar, kebap yap-mışlar. Hangi dönemde ve nerede olmuş bu? Ne zaman ve hangi coğrafyada olursa olsun fark etmez. Önemli olan insanlar var, inanan-lar var, mü'minler var ve kâfirler var. Kâfirler

mü'minlerin varlığına ta-hammül edemiyorlar, îmansızlar onlara eziyet ve işkence etme adına onları içi ateş dolu hendeklere atıyorlar ve cayır, cayır, diri diri yakıyor-lar. Nerede? Her yerde. Nerede olduğu önemli mi? Şimdi de farklı bi-çimleri görülüyor bunun. Dün kâfirler Müslümanları dinlerinden dön-dürebilmek için upuzun hendekler kazıyorlar, içini alev, alev ateşlerle dolduruyorlar ve diri diri onları toprağa gömüyorlardı. Bugün de Müs-lümanların çocukları, Müslümanların kendileri ateşe gömülüyor, ce-henneme gömülüyor ne fark eder de?

İşte görüyoruz, bugünün kâfirleri de Müslümanları dinlerinden döndürebilmek için, mü'minleri dinsizleştirebilmek için onların önüne farklı hendekler kazıyorlar. Müslümanları dinsizleştirebilmek için günü-müz kâfirleri tarafından onların önüne kazılmış yığınlarla hendek, yı-ğınlarla çukur görüyoruz şu anda. Mal çukurları, makam çukurları, menfaat çukurları, zevk çukurları, oyun eğlence çukurları, meyhane çukurları, moda çukurları, stadyum çukurları, Televizyon çukurları, eğitim çukurları gibi yığın, yığın çukurların kazıldığını ve insanların bu çukurlara gömüldüğünü görüyoruz bugün.

Nice milyonlar gömüldü bu çukurlara farkında olmadan. Mese-lâ stadyum çukurlarına, televizyon ekranlarına gömülenleri bir düşü-nün. İspanya'nın devlet başkanı Franko'ya sormuşlar: Yahu nasıl ya-pıyorsun? Bu koskoca ülkeyi nasıl böyle kolay yönetiyorsun? diye de, adam der ki: Yahu çok kolay. Bundan kolay ne var? Topladım avene-mi, benimle birlik olanları ve her bir şehre yüz binlik beşikler yaptır-dım, halkı oralarda uyutuverdim ve ben de kendi işime baktım der. El-bette sporu kıble edinen bir toplum böyle yüz binlik beşiklerde uyu-tulmayı hak etmiştir. İşte görüyoruz her bir şehirde kazılan bu hendek-lere gömüldü yüz binler. Öldürüldü milyonlar.

Kavalı elinde bulunduran adam diyor ki: Çarşambayı mutlaka spora ayırın! Derdi ne adamın? Bu çukurlara gömülmedik bir tek insan kalmasın. Adam çarşambayı mutlaka spora ayırın diyor. Yahu za-ten cumartesi pazar günleri maçlar yapılır. Ondan sonraki iki gün, yâni pazartesi ve salı günleri bu maçların kritiği yapılır. Ondan önceki iki gün de, yâni perşembe ve cuma günleri de maçların hazırlık dönemi-dir. Geriye sadece çarşamba kalıyor ve adam bunun da spora ayrıl-masını istiyor. Yâni istiyor ki adam ekranlara, ya da stadyumlara, bu hendeklere gömülmedik bir tek insan kalmasın. İnsanların Allah'ı, Al-lah'ın kitabını, Resûlünün Sünnetini düşünebilecekleri bir tek saniyele-ri bile kalmasın.

Evet uyudu yüz binler, gömüldü milyonlar çukurlara. Ama işin acısı nedir biliyor musunuz? İşin kahredici yanı dünkü kâfirler hendek-ler kazıyorlar, içini bizzat ateşle dolduruyorlar ve bu hendeklere atılıp yananlar yandıklarının farkına varıyorlardı. Lâkin günümüz kâfirlerinin insanları dinsizleştirebilmek için onların önlerine kazdıkları bu çukurla-rın içinde dünya ateşi yoktur. Bu

çukurların içinde âhiret ateşi vardır. Heyhat ki bu insanlar dünya ateşiyle yanmadıkları için, âhiret ateşiyle yandıkları için yandıklarının farkına bile varamıyorlar. Nice ürpertici ceset kokuları geliyor ama ne yazık ki yananlar yandıklarının farkında değiller. Cayır, cayır yananlar yarın anlayacaklar yandıklarını.

Şu ümmet-i Muhammedi'n çocuklarını dinsizleştirebilmek için onların önlerine kazılan eğitim çukurlarına bir bakın. Dünkü kâfirlerin Müslümanların önlerine kazdıkları içi ateş dolu hendeklerden ne farkı vardır? Allah için söyleyin. 5 yaşında 7 yaşında 10 yaşındaki tertemiz körpe dimağlar nereye düşüyorlar bir düşünün? Hangi çukurlara gö-mülüyor bu yavrular? Bir zamanlar kendilerine: Yavrum en çok kimi seviyorsun? diye sorulduğu zaman: En çok Allah'ı seviyorum! En çok Rasulullah'ı seviyorum! diyen, Allah bir diyen, en çok dinimi severim! Diyen bu körpe yavrular, körpe dimağlar önlerine hazırlanmış çukur-lara, önlerine kazılmış bu materyalist eğitim hendeklerine batıp çıktık-tan sonra, o sıralardan geçtikten sonra ne hale geliyorlar bir bakın. Dünkü hendeklerden bir farkı var mı? Bir tek farkı var demin de söyle-dim. Birisinde bizzat bildiğimiz dünya ateşi vardı, yanan yandığının farkına varıyordu, yanan cennete gidiyordu, ama şimdiki çukurlarda dünya ateşi değil de âhiret ateşi olduğundan yanan yandığının farkına varamadığı gibi üstelik yanan cehenneme gidiyor Allah korusun.

Veya şu anda Üniversite önlerinde zorla başları açtırılarak ate-şe sürüklenen Müslüman kızların durumunu düşünün. Şimdi tek tek saymaya gerek yok, öteki çukurları, barikatları siz düşünün...

Evet bir zamanlar kâfirler çukurlar, hendekler kazarak, barikat-lar kurarak, komplolar düzenleyerek, yasalar tanzim ederek Müslü-manlara zulmettiler. Bu çukurların, bu hendeklerin, bu yasaların içi a-teş doluydu. Bu ateş dolu çukurların, tuzakların içine düşürdüler Müs-lümanları. İşte Rabbimiz bu olayı anlatır bize bu sûrede.

Bu kıssada hem kâfirlerin hem de Müslümanların almaları ge-reken hisseler, dersler vardır.

1: Sûrede anlatılan hisselerden birincisi şudur: Ogün, bugün Müslümanlara sadece Müslümanlıklarından ötürü işkence edenler, onları dinlerinden döndürebilmek için önlerine çukurlar kazanlar, komplolar hazırlayanlar, yasalar tanzim edenler, onları diri diri yakan-lar, onları ateşe yuvarlayanlar sûrede açık açık Allah tarafından lânet-lenmişler ve azaba müstahak olmuşlardır. Dünkü kâfirler nasıl Allah'ın lânetine uğramışlar ve yerin dibine batırılmışlarsa, şimdi de Mekke'nin ileri gelenleri Mekke'deki bir avuç Müslüman'a karşı aynı tavır, aynı tutum içindelerse, ya da şimdi şu anda

yirminci asrın kâfirleri, asrımı-zın müstekbirleri de suçları sadece Allah'a inanmak olan Müslüman-lara onları dinlerinden döndürmek için türlü hendekler hazırlamakla meşgullerse, öyleyse bilesiniz ki onlar da aynı sona, aynı azaba ve helâke müstahak olacaklardır. Bundan hiç kimsenin zerre kadar bir şüphesi olmasın diyor Rabbimiz.

2: İkincisi şudur: O zamanki Müslümanlar nasıl ki ateşin içinde cayır cayır yanma pahasına da olsa îmanlarından, dinlerinden dön-meyi kabul etmemişlerse, nasıl ki diri diri, cayır, cayır yanarak Allah için hayatlarını, canlarını seve seve fedadan çekinmemişlerse, öyley-se ey bugünün Müslümanları sizler de sizin döneminiz kâfirleri karşı-sında aynı sabrı, aynı metaneti göstermek zorundasınız. Aynı meta-neti Mekke'deki Müslümanlar da göstermeli, biz de göstermeliyiz. Kâ-firlerin geçici ufak tefek tehditleri ve işkenceleri karşısında yıkılıverme-meliyiz. Ufak tefek geçici dünya menfaatleri karşılığında dinlerimizi satıvermemeliyiz. Döneklik yapmamalıyız. Kâfirlerin işkenceleri, tuzakları ve komploları karşısında dişimizi sıkıp, sabredip karşımızdaki kâfirlerin düşmanı olan Rabbimizin yardımının gelmesini beklemeliyiz. Hiç bir hendek, hiçbir barikat, hiç bir zulüm ve işkence Müslümanları dinlerinden vazgeçirmemelidir. Hiç bir lütuf, hiç bir diploma, hiç bir doktora, hiç bir makam, hiç bir mevki bizi gevşetip zaafa düşürmeme-lidir. Çünkü biraz sonra anlatacak Rabbimiz diri diri ateşlere gömülmeleri bile onları dinlerinden döndürememişti de Allah'ın yardımı gelmişti.

3: Üçüncüsü sûrede kıyâmete kadar kâfirlerin değişmeyen bir karakteristik özelliği anlatılmaktadır. O da kâfirler, sırf Allah'a îman et-tikleri için Müslümanlardan nefret etmektedir. Küfürle îman ehli arasındaki savaş kıyâmete kadar sürecektir. Yeryüzünde küfür ve îman taraftarı olduğu sürece bu savaş asla bitmeyecektir. Müslümanlar bu savaştan çekilseler bile, hak bâtılla mücadeleye girmekten vaz geçse bile bâtıl onları yok edinceye kadar bu savaşı sürdürecektir. Bilesiniz ki ey Müslümanlar, küfürle îman geceyle gündüz gibidir. Biri diğerine düşmandır. Birinin varlığı diğerinin yokluğuna bağlıdır. Öyleyse ey Müslümanlar, sakın ha sakın küfrün size merhamet edeceğini, sizi ka-bulleneceğini zannedip gevşekliğe kapılmayın diyor Rabbimiz.

4: Dördüncüsü iki grup ta bilmelidir ki Allah her şeye kadirdir, Allah her şeye şâhittir. Kâfirlerin zulmünü de, mü'minlerin sabrını da görmektedir Allah. Şüphesiz ki sonunda kâfirlerin gideceği yer cehen-nemdir, mü'minlerin gideceği yer de cennettir. Sonunda bu savaşta galip gelecek olanlar Allah taraftarlarıdır, mağlup olacak olanlar da Al-lah düşmanlarıdır deniyor.

Evet Mü'minlerin Mekke'de hakarete maruz kaldıkları, işkence-lerin birbirini takip ettiği, neticede tıpkı Ashab-ı Uhdud'un yaptığı gibi mü'minlerin zorla dinlerinden döndürülmek istendiği bir dönemde gelen bu sûre Müslümanlara diyordu ki: Ey mü'minler! Ey müstaz'aflar! Ey sadece suçları

bana inanmak ve benim istediğim gibi yaşamak olan kullarım! Sakın üzülmeyin! Sakın endişe etmeyin! İnanın ki hayat bu hayat değildir! Hayat sadece yaşadığınız bu geçici dünya hayatın-dan ibaret değildir! Gerçek hayat ebedî ve sermedi hayattır. Öyleyse gamlanıp üzülmeyin! Allah için başımıza şunlar şunlar geldi diye tasa-lanmayın! Kâfirlerin zulmüne maruz kaldık diye yıkılmayın! Öncekiler de zulmediyordu. Semûd'da zulmediyordu. Firavun da zulmediyordu. Nemrut da, Ashab-ı Uhdûd da zulmediyordu. Onların karşılarında da mazlumlar vardı. Hem de bir avuç. Ne oldu sonuç? Allah düşmanları-nın hepsi helâk olup gittiler. Hepsini yerin kahrına batırdı Allah. Onları helâk edip defterlerini dürerken Rabbiniz dostlarını galip getirdi. Göre-ceksiniz sizin karşınızdakileri de yakında kahredecektir! deme adına işte kitabımızda bu sûre geliyordu. Dün Mekke'li Müslümanlara, bu-gün bize, yarın da kıyamete kadar gelecek Müslümanlara aynı müjde-yi vermek üzere geliyordu bu sûre.

İnşallah bir de sûre üzerinde genel gezinti yapalım. İsmini, bi-rinci ayetinde geçen "burûc" (burçlar) kelimesinden almıştır: "Andol-sun içinde burçları bulunan göğe!" (1) Burçlardan maksat, gökteki on iki burç olabileceği gibi, gök cisimlerinin seyirleri esnasında birinden diğerine intikal edegeldikleri menzilleri de olabilir. Bilindiği gibi bu gök cisimleri, seyirleri esnasında, yörüngelerinden asla sapmazlar. Bun-lara yemin edilmekle, dikkatler olayın önem ve büyüklüğüne çekilmek istenmektedir. "Va'dolunan kıyamet gününe andolsun!" (2) Burada da Cenâb-ı Allah, insanların dikkatini kıyamet gününe çekmekte ve yer-yüzünde işlenen bütün fiillerden hesap soracağını hatırlatmakta ve mazlumların hakkını zalimlerde bırakmayacağını, halledilmemiş dava-ları o büyük güne bıraktığını bildirmektedir. "Şahitlik edecek ve hak-kında şahadet edileceklere andolsun!" (3)

Sûre, bu kasemle; kıyamet gününde, bütün mahlukatın hazır bulunacağı o dehşetli günde, olacak her şeye herkesin şahit olacağını vurgulamaktadır. Kimi zalim, kimi mazlum, kimi alacaklı, kimi borçlu olarak...

Bu kısa sûre, iman hakikatlerinden ve imanla ilgili düşünce e-saslarından bahsetmekle birlikte, asıl konusunu "Ashab-ı Uhdûd" o-luşturuyor. İslâm'dan önce bir grup mümin zalim, gaddar ve katı kalpli Allah düşmanlarınca inandıklarından vazgeçirilmek istenirler. Fakat müminler karşı koyarlar, inançlarından asla taviz vermezler. Bunun üzerine, inkârcılar, geniş hendekler kazdırarak içinde ateş yaktırırlar. Topladıkları büyük kalabalıkların gözleri önünde bu müminleri ateşe atarlar. Eğlenmek maksadıyla bu elîm sahneyi zevkle seyrederler. Halbuki yakılanlar kendileri gibi insandırlar. Şu kadar var ki inançları uğruna yanmaktadırlar. Kur'an, bu olayı şöyle dile getirmektedir: "Ha-zırladıkları hendekleri tutuşturulmuş ateşle doldurmak onun çevresin-de oturup, iman edenlere, dinlerinden dönmeleri için yapılan işkenceyi seyredenlerin canı çıksın. " (4-7)

Kimdir müminleri ateşe atarak yakan bu zalimler? Yüce Rab-bimiz bunu bildirmiyor. Peki müminlerin suçu nedir? Niçin ateş azabı gibi can yakıcı bir işkence ile öldürüldüler? "Bu inkarcıların iman e-denleri ateş azabına uğratmaları, onların sadece, göklerin ve yerin hükümranlığı kendisinin bulunan, Azîz ve Hamîd olan Allah'a iman et-miş olmalarındandır. Allah her şeye şahittir. " (8-9)

"Firavun ailesinden olup, imanını gizlemekte bulunan bir mü-min: Siz bir adamı, Rabbim Allah'tır, dediği için mi öldüreceksiniz? Dedi."
(Mü'min,28)

Evet, müminlerin bir tek suçu vardır. O da Allah'a iman etme-leridir. Tarih boyunca, münkirlerin müminlere işkence etmeleri, onları can yakıcı eziyetlerle öldürmeleri hep aynı sebeptendir. Geçmişin Fi-ravunları,. Nemrutları, Ebu Cehilleri ve günümüzdeki benzerleri, hep aynı sebepten inananlara türlü türlü eziyetleri reva görüyorlar. "Mu-hakkak ki iman etmiş erkek ve kadınları dinlerinden çevirmeye uğra-şanlar, eğer tövbe etmezlerse, onlara Cehennem azabı vardır. Yakıcı azap da onlaradır." (10) Zâlimler, müminlere yaptıklarından pişmanlık duyup tövbe etmez ve zulümlerinde devam ederlerse, "Onlara Ce-hennem azabı vardır, can yakıcı azap da onlaradır". Dünyada iken mü’minlere uyguladıkları azabın kat kat daha acısını tadacaklardır.

Sûre, inkârcıları bu şekilde tehdit ettikten sonra, Allah'ın razı olduğu iyi ameller işleyen müminlere Cennetler vereceğini şöyle açık-lamaktadır: "Şüphesiz yararlı işler işleyenlere, altlarından ırmaklar a-kan Cennetler vardır. İşte büyük kurtuluş budur." (11) Bu büyük müj-de, müminlerin kalplerine huzur vermesinin yanında; tarih boyunca karşılaşacakları işkence ve zorluklara karşı dayanma gücü kazandır-maktadır.

Surenin bir diğer ayeti zalimlere şöyle seslenir: "Doğrusu Rab-bimin yakalaması amansızdır." (12) Yani sizin gücünüz Allah'ın gücü-nün yanında hiçtir. Asıl şiddetli yakalayış, yerin ve göklerin mâliki Cebbâr olan Allah'ın yakalayışıdır. Yine de: "Yüce arşın sahibi, çok seven, bağışlayan O'dur." (14-15) Allah "Şedîdü'l-ikâb" (cezalandır-ması acı) olmakla birlikte sonsuz bir rahmet ve mağfiret sahibidir. Eğer zalimler zulümlerini terk edip tövbe ederlerse bağışlayabilir on-ları... "O her dilediğini mutlaka yapandır." (16) Bazen dünyada zalim-lerin yakasına yapışır, bazen de onları vâdolunan güne bırakır. Diledi-ğini bağışlar, dilediğini cezalandırır.

"Firavun ve Semûd ordularının haberi sana geldi mi?" (17-18)
Bilindiği gibi, Cenâb-ı Allah, Firavun'u da Semûd'u da ordularıyla bir-likte helâk etmişti. Bu ayetle de benzerleri tüm zalimlere bir ültimatom vermektedir.

"Doğrusu kâfirler, hep (Allah'ın emir ve hükümlerini) ya-lanlama içindedirler. Halbuki Allah onları artlarından, kuşatmıştır." (19-20) Zavallı kâfirler ise bunun farkında değillerdir. Farkına varınca da iş işten geçmiş olacaktır. Sûre şöyle sona ermektedir: "Ey Habî-bim! Doğrusu sana vahyedilen bu kitap Levh-i Mahfûz'da sabit, Şanlı bir Kur'an'dır." (21-22) Allah kelâmı Kur'an, mahiyetini bilmediğimiz Levh-i Mahfûz'da olup her türlü tahriften ve tâhir olmayanların dokun-masından korunmuştur.

Bu özetten sonra inşallah sûrenin âyetlerini tanımaya çalışa-lım: Öteki Mekkî sûrelerde olduğu gibi yine sûreye yeminle başlıyor Rabbimiz. Dikkatler daha bir çekilsin diye. İnsanlar Rabbimizin söz-lerini biraz daha dikkatlice dinlesinler diye. Bir yemin, iki yemin, üç ye-min, dört yeminden sonra çok azîm, çok büyük bir husus anlatılacak. Ben yemin etsem, ya da içinizden çok yemin eden birisi yemin etse, geç ya bu zaten onun özelliği der geçeriz. Ama Allah yemin ediyorsa işin ciddiyetini anlamak zorundayız elbette.

1. "İçinde burçları bulunan göğe andolsun;"

İlk yemin semâya yapılıyor. Burçlar sahibi olan semâya yemin olsun ki! Burç, yıldızlar demektir, ya da yıldızların mesken ve menzilleri, büyük yıldızlar, büyük yıldızların oluşturdukları yıldız kümeleri veya yıldızların içinde deveran ettikleri yörüngeleridir. Rabbimiz semâya ve semânın sinesinde barındırdığı milyarlarca yıldıza ve bu yıldızların Rablerinin, yaratıcılarının kendileri adına çizdiği hayat programı istikâmetinde, yani yörüngelerinde hareket ettiklerini, Rablerinin yasasına boyun büktüklerini anlatır.

Buradaki burçlardan maksat, astrologların dediği gibi yengeç burcu, balık burcu gibi 12 burç sahibi olan semâya yemin edilmektedir.

Ya da İbni Abbas, Mücahid, Katâde ve Hasan-ı Basrî gibi büyük müfessirlerin dedikleri gibi, bu burçlardan kasıt birinci semâda bulunan, dünya semâsında bulunan, bu semânın kendileriyle süslendiği yıldızlar ve gezegenlerdir. İşte Rabbimiz semâmızın simasını süsleyen yıldızlar ve gezegenlere yemin ediyor. Yıldızlar ve gezegenler sahibi olan, dünyamızdan milyonlarca daha büyük milyarlarca yıldızı sinesinde taşıyan, barındıran semâya yemin olsun ki!

İkinci bir yemin daha:

2. "Söz verilen kıyâmet gününe andolsun;"

Bir de Yevm-i Mev'ûd'a yemin olsun ki! Mü'minlere vaadolun-muş, kâfirlere ise vaîd olunmuş o kıyâmet gününe, o din gününe, ceza gününe yemin olsun ki! İmtihan konumundaki semânın parça parça olacağı, yıldızların, burçların yerlerinden sökülüp sağa sola atılacağı, dağların yerinden sökülüp yürütüleceği, hâsılı kâinatın imtihan konumundan hesap-kitap konumuna geçirileceği güne yemin ediyor Rabbimiz.

Yahudilerde ***"Arz-ı Mev'ûd"*** diye bir kavram var. Onlar gü-ya kendileri için vaadedilmiş, teklif edilmiş bir arza, bir toprak parçasına koşarlar. Filan yer sizindir! Size vaadedilmiştir derler ve ona sa'y eder, ona koşar, onu elde etme adına çırpınırlar. Bugünkü Filistin toprakları ve çevresini de içine alan bir toprak parçası için sa'y eder Yahudi. Yahudi'nin kıblesi ve hedefi budur. Bütün plan ve programını bunun için yapar. Arz-ı Mev'ûd'u elde etme adına yeryüzünde hiçbir Yahudi kalmasa, babamla bile evlenirim! der Yahudi kızı. Kur'an'ın ifadesiyle ***"Ahlede ile'l arz"*** olmuştur Yahudiler. Yani toprakla bü-tünleşmişler, arza çakılıp kalmışlar, tüm plan ve programlarını dünya adına yapan materyalist olmuşlardır.

Ama Yahudi'nin bu ***"Arz-ı Mev'ûd"***una mukabil Müslüman için ***"Yevm-i Mev'ûd"*** kavramı vardır. Müslümanın hedefi, Müs-lümanın kıblesi Yevm-i Mev'ûd'dur. Müslümanın kıblesi öyle arzla, bü-yük topraklarla, dünyayla beraberlik değil, Yevm-i Mev'ûd'la beraberliktir. Müslüman, tüm plan ve programını dünya adına, dünyanın toprak parçası adına, dünyada kalıcı şeyler adına değil, Yevm-i Mev'ûd adına, âhireti kazanma adına yapar. Müslüman, materyalist değildir. Onun bütün hedefi Yevm-i Mev'ûd'u kazanmak, Yevm-i Mev'ûd'da mutluluğu elde etmektir. Müslüman, âhireti için çırpınır. Yaptıklarının neticesini sadece burada değil Yevm-i Mev'ûd'da görmek ister. Bedir'de şehit olanlar zaferi görmediler. Uhud'da şehit olanlar da Mekke'-nin fethini görmediler. Ama ne gam, onların derdi zaten Yevm-i Mev'-ûd'du, cennetti.

Mü'minler Yevm-i Mev'ûd için koşarlar. Mü'minler hayatlarının her bir döneminde:

"Kesinlikle bilesin ki âhir senin için ûlâdan daha hayırlı olacaktır."
(Duha 4)

Hedefinin gerçekleşmesini isterler. Rabbimizin âhiret, âhir, yani bir sonraki durumu senin için ûlâ'dan, birinciden, bir sonraki durumundan daha hayırlıdır. Ey peygamberim, senin için her gelecek bir öncekinden daha hayırlı olacaktır. Bir önceki durumuna, bir önceki konumuna göre bir sonraki durumun senin için daha güzel, daha hayırlı olacaktır. Baban sen doğmadan önce öldü,

senin için hayır oldu. Mekke'de işkence çektin, hakkında hayır oldu. Vatanından sürüldün, hayır oldu. Medine'ye hicret ettin, hayır oldu, orada devletini kurdun hayır oldu. Sonra Mekke'yi fethettin, hayır oldu. Sonra vefat edip Makam-ı Mahmud'a ulaştın hayır oldu, hayır oldu, hayır oldu… Sonu hayırlı olan bir hayatın sahibisin sen, deniyordu Rasulullah Efendimize. İşte mü'minin hedefi budur. Hayırlı bir hayat yaşayarak, sonraki her gün, sonraki her saat bir öncekinden daha hayırlı, daha güzel Müslümanlık yaşayarak Yevm-i Mev'ûd'u kazanıp, Allah'ın izniyle cennete ulaşmak. Bu hayatta mü'minin en büyük hedefi işte budur. Yahudi, Arz-ı Mev'ûd adına, dünya adına, dünyadaki bir toprak parçası adına sa'y ederken, Müslüman bunun için sa'y eder.

"Gevşemeyin, üzülmeyin, inanmışsanız, mutlaka siz en üstünsünüzdür."
(Âl-i İmrân 139)

âyetinde anlatılan üstünlük de Yevm-i Mev'ûd'daki üstünlüktür. Eğer mü'min iseniz gelecek günde, Yevm-i Mev'ûd'da mutlaka üstünsünüz. Dünya da mağlup olsanız, dünyada kaybetseniz, dünyayı tümüyle kaybetseniz bile üstün olan sizlersiniz. Bir peygamber gibi kav-miniz tarafından testereyle belinizden biçilseniz bile galip olan sizsiniz. Çünkü şurasını hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız ki, kâr ya da zarar dünya hesabına göre yapılmaz. Galibiyet ya da mağlubiyet, üstünlük ya da alçaklık, kâr ya da zarar dünya hesabına göre de-ğil, âhiret hesabına, cennet ve cehennem hesabına göre yapılır. Öy-leyse ey Müslümanlar! Ey inananlar! Kârınızı, zararınızı, üstünlüğünüzü, alçaklığınızı, galibiyetinizi, mağlubiyetinizi dünya hesabına göre yapmayın. Dünyada mal, mülk sahibi olunca, dünyada zafere ulaşınca, dünyada filan ya da falan makama gelince kazandık zannetmeyin. Dünyayı kazanınca, arzla bütünleşince, arzdan bir parça elde edince, çok paraya sahip olunca sakın kazandık zannetmeyin. Şunu kesinlikle bilin ki, bir kişi dünyada neye sahip olursa olsun, hangi mülke, han-gi makama, hangi saltanata sahip olursa olsun, îman etmemişse, âhi-ret adına sa'y edip cenneti kazanmamışsa kesinlikle kaybetmiştir.

Öyle değil mi? Âhireti hayattan kaldırsanız neye yarar bu dünya? O halde madem ki Rabbimiz din gününe, Yevm-i Mev'ûd'a, randevu gününe yemin ediyor, öyleyse din gününü, din gününün hesabını, kitabını sürekli zihinlerimizde canlı tutmak, din gününe hazırlık yapmak zorundayız. O gün vaadedilmiştir ve mutlaka gelecektir. Allah asla vaadine ters düşmez. O gün mutlaka gelecek ve tüm yaptıklarımızdan hesaba çekileceğiz. Kimi kabullenmişsek? Kimi reddetmişsek? Neyi istemiş, neden kaçmışsak? Neye inanmış, nasıl bir hayat yaşamışsak? Ne yapmış, ne etmişsek onu mutlaka o günde göreceğiz.

3. "Kıyâmet günü şâhitlik edene ve edilene andol-sun;"

Üçüncü yemin de işte budur. Şâhit ve meşhûda yemin olsun ki! Şehadet edene ve kendisine şehadet edilene yemin olsun ki!

1. Şehadet eden Allah'tır, kendisine şehadet edilen de yine Allah'tır. Öyleyse şehadet eden ve şehadet edilen, yani kendi kendine şehadet eden Allah'a andolsun ki.

"Allah kendisinden başka İlâh olmadığına şehadet ediyor."
(Âl-i İmrân 18)

Demek ki şehadet eden Allah'tır, kendisine şehadet edilen de Allah'tır. Allah, şâhit ve meşhûd olan zâtına yemin ediyor.

2. Başka kim şehadet eder? Ben şehadet ederim. Kime? Allah'a. Allah'tan başka İlâh olmadığına ben ve tüm yeryüzü Müslümanları şehadet etmektedirler. Öyleyse Rabbimiz yeryüzünde kendisine şâhit olan, şehadet getiren tüm Müslümanlara ve onların şehadet ettikleri kendi zâtına yemin ediyor.

3. Ya da buradaki şâhit, yani şehadet edip şâhitlik yapan varlık kıyâmet günüdür, haklarında şâhitlik yapılanlar da o gün orada hazır bulunanlardır, yahut da o günde vukua gelecek hadiselerdir. Şâhit Yevm-i Mev'ûd, meşhud da kıyâmet gününün dehşetli manzaralarıdır.

4. Veya şâhit bir yerde hazır bulunanlardır, meşhûd da onları orada hazır bulundurandır. Yani kıyâmet gününde hazır bulunan mevcudata ve onları orada hazır bulundurana yemin olsun ki!

5. Veya şâhit melektir, meşhûd da insandır.

"Her can, kendisiyle beraber bir sürücü ve şâhit bulunduğu halde gelir."
(Kaf 21)

6. Veya şâhitle kastedilen, ümmetlerine, toplumlarına şâhitlik edecek olan peygamberler, meşhûd da, yani kendileri hakkında şahitlikte bulunulacak olanlar da onların toplumlarıdır. Nisâ sûresinin 41. âyeti bunu anlatır:

"Her ümmete bir şâhit getirdiğimiz ve ey Muhammed, seni de bunlara şâhit getirdiğimiz vakit durumları nasıl olacak?"
(Nisâ 41)

7. Veya şâhit bu ümmettir, meşhûd da öteki ümmetlerdir. Bakara sûresi bunu şöyle anlatır:

"Böylece sizi insanlara şâhitler olasınız diye vasat bir ümmet kıldık. Peygamber de size şâhit ve örnektir."
(Bakara 143)

Müslüman ümmeti vasat bir ümmettir. Bir de şâhit bir ümmettir. Sizi dünya üzerinde vasat ve şâhit bir ümmet yaptık.

Bu ümmet şâhit bir ümmettir. Bu görev tıpkı peygamberin ashabına ve diğer insanlara kendisine vahyolunan dini anlatma ve yaşama konusunda şâhitlik etmesi gibi bir görevdir. Çok şerefli, ama o nisbette de sorumluluğu olan bir görevdir. Ümmeti içinde peygamberin görevi, sorumluluğu ve şerefi neyse, diğer toplumlara karşı bizim de sorumluluğumuz ve şerefimiz odur. Bizler de Müslümanlar olarak şu anda tıpkı peygamber gibi tüm insanlık önünde İslâm'ın yaşanırlılığını, pratiğini göstermek zorundayız. Bu konuda peygamberin ümmetine karşı şâhit olduğu gibi, biz de tüm insanlara şâhitler olmak zorundayız. Peki nasıl şâhit olunur insanlara? Bütün insanlara bu dini götürür, Kur'an âyetlerini bütün insanlara ulaştırır, dünya üzerinde Allah-tan ve onun yeryüzünü düzenlemek üzere gönderdiği âyetlerinden, cennetten, cehennemden haberdar edilmedik bir tek insan kalmayacak biçimde herkesi haberdar ederiz, işte o zaman biz insanlara şâhitlik görevimizi yapmışız demektir. Tıpkı Rasulullah'ın bu ümmet üzerine şâhitlik yaptığı gibi.

Peş peşe üç yeminden sonra bakın Rabbimiz Ashab-ı Uhdû-d'u anlatmaya başlayacak:

4-7. "Hazırladıkları hendekleri, tutuşturulmuş ateşle doldurarak onun çevresinde oturup, inanmış kimselere dinlerinden dönmeleri için yaptıkları işkenceleri seyredenlerin canı çıksın!"

Allah belâsını versin o hendek sahiplerinin! Allah kahretti o kahrolasıcaları! Bu ifade sadece bir beddua değil, sadece Allah'ın lâ-netlemesi değil, aynı zamanda bir haber cümlesidir. Yani bu belânın, bu bedduanın, bu lânetin ve helâkin gerçekleştiği haberi verilmektedir. Allah belâlarını verdi o zalimlerin ki, o hendek sahipleri, o Müslümanlar için hendekler kazıp, içini ateşle doldurup Müslümanlara şöyle di-yorlardı: "Ya dininizden dönersiniz, ya da bu hendeğin içini boylarsınız." İşte o, Müslümanları ölümle küfür arasında tercihe zorlayanlar, geberesiceler, kahrolasıcalar, kahrolup gittiler zaten.

Bu hendek sahipleri konusunda tefsir kitaplarında bazı rivâyetler vardır:

İbn-i Cerir, Hz. Ali efendimizden İran Kisrası ile alâkalı, onun mü'minleri öldürdüğüne dair bir rivâyet nakleder. Yine İbn-i Cerir, İbn-i Abbas efendimizden Babil kralının İsrail oğullarını dinlerinden döndürmek için öldürdüğünü nakleder. Yine tarihçi İbn-i Hişam, Necran Hristiyanlarının dinlerinden döndürülmek için Yahudiler tarafından yakıldıklarını anlatır. Zû Nüvas'ın, Hz. Îsâ'nın (as) yolunu takip eden Necran Hristiyanlarının dinlerini değiştirip Yahudi yapmaya zorladığı ve onlar da bunu kabul etmeyince hendekler kazarak 20.000 ile 40.000 arasında Hristiyanı öldürdüğü nakledilir.

Gerçekten bu âyetleri içimize bir sindirebilsek, bu âyetlerin muhtevasını bir anlayabilsek, bir anlatabilsek. İnanın bunlar, bu âyetler bizim elimizden tutup, gözümüzü açıp bizi öyle bir bölgeye öyle bir atmosfere götürecekler. Orada kazılmış upuzun hendekler var. Kilometrelerce uzayıp giden hendekler var. Kâfir kral, zalim kral ve avâ-nesi var. Orduları, askerleri, görevlileri var. Halk orada oturmuş, seyrediyor. Hendeğin kenarında sıra sıra duran mü'minler, suçlular var. Potansiyel suçlular… Allah'a inanmış suçlular... Hayatlarını Allah için yaşamak isteyen suçlular... Allah yasalarını kralın yasalarından üstün tuttukları için suçlananlar… Allah'ın hatırını egemen kralın hatırından üstün tutmuş, Allah'tan başka egemenlik sahibi kabul etmeyen, Allah'a yetki sınırlaması getirilmesine, Allah'ın yetkilerinden bir kısmını O'ndan alıp başkalarına vermeye razı olmayan suçlular. Suçlarının bedeli olarak önlerinde kazılmış upuzun içi ateş dolu hendeğin önünde duruyorlar.

Onlardan birine deniyor ki: "Ya dininden dönersin, ya da bir dakika sonra seni ateşe atacağız! Ya dininden, yolundan vazgeçersin, ya da bu hendeğin içini boylarsın! Bir dakika içinde kararını verip tercihini yap!" Bir dakikalık bir sessizlik, bir sükut… Âdeta göklerde ve yerlerde ne varsa hepsi susmuş, o mü'minin kararını bekliyor, dinliyor. Bir dakikalık bir sükut ve sonra canhıraş, acı bir feryat, yürek hoplatan bir çığlık ve âdeta insanın burun direklerini sızlatan bir koku. Bir insan cesedi kokusu… Yanan bir ceset kokusu… Yanı başındaki mü'min zaten o anda ölüyor. Arkadaşının bu akıbetini görmesi zaten öldürüyor onu. Gözlerinin önünde arkadaşının ölümü öldürüyor, şeytan geliyor bir daha öldürüyor, çoluk-çocuk, kavim, kardeş gözünün önüne geliyor bir daha öldürüyor, gençliği, yaşama arzusu, geleceğe ait hedefleri gözünün önüne geliyor bir daha öldürüyor. Defalarca ölürken sonra ikinci sıradaki gidiyor, bir daha ölüyor. Sonra üçüncü sıradaki, sonra onuncu sıradaki, sonra bininci sıradaki, sonra on bininci, yirmi bininci, kırk bininci gidiyor. Hiçbirisi dininden dönmüyor ve tamamı öldürülüyor.

Hattâ Rasulullah Efendimizin ifadesine göre kucağında çocuğu bulunan bir kadın getiriliyor, ona da dininden dönmesi teklif ediliyor. Mü'mine kadın kucağındaki çocuğundan ötürü bir tereddüt geçiriyor. Kucağındaki çocuk dile gelip: "Anne! Sabret doğru yoldasın! Sakın benim için dininden dönme!"

deyince, kadın da “Dinimden dönmüyo-rum!” deme adına başını kaldırınca, o da sırtına yediği bir tekmeyle hendeğin içini boyluyor. Çeşitli rivâyetler var, 20 bin, 40 bin insan diri diri, cayır cayır yakıldı deniliyor.

Attıkça atmışlar, attıkça atmışlar. Sonra Mevlâ emir vermiş te ateş patlayıvermiş, yayılıvermiş çevreye ve çevredeki tüm zalimler kendi yaktıkları ateşte yanıp kahrolmuşlar diye rivâyetler var.

Bunu niye anlatıyor Rabbimiz? Yüz gram altın karşılığında din-lerinden dönüverenler, yarım dönüm arsa için Allah’ın mîras taksiminden dönüverenler, bir makam, bir koltuk karşılığında dâvâlarından, yollarından vazgeçiverenler, dünyalık küçük bir menfaat karşılığında yollarından dönüverenler, ufak tefek soruşturmalar, kovuşturmalar karşısında geriye adım atıverenler. Yuh olsun size diye anlatıyor Rab-bimiz bunu bize. Gençliklerini Allah adına tohum gibi hendeklere gömenler, cayır cayır yanma pahasına da olsa dinlerinden, yollarından vazgeçmeyenler karşısında durup düşünün ve ibret alın diye anlatıyor. Şu anda onların halefleri olan çağdaş kâfirlerin sizleri dinlerinizden döndürebilmek için tıpkı selefleri gibi sizin önlerinize kazdıkları hendekleri, tasarladıkları komploları, çıkardıkları yasaları anlayın da, sizler de tıpkı selefleriniz gibi davranın diye anlatıyor. Sırf Müslümanlıklarından dolayı Müslümanlara zulmedenlerin akıbetlerinin nasıl olduğunu görün de onlardan zerre kadar korkmayın diye anlatıyor bunu bize. Bakın ne olmuş onların akıbetleri?

O vakit onlar o ateşin, o hendeğin üzerine oturmuşlardı. Yani kendilerini yakacak ateşin üzerine, kendilerini yutacak hendeğin üzerine oturmuşlardı. Kendi oturdukları dalı kesiyorlar, ya da kendilerini yakıp kavuracak ateşi yakıyorlardı. Kendi altlarını oyuyorlar, kendi he-lâklerini hazırlıyorlardı zalimler. Ya da hendeğin kenarına oturmuşlar seyrediyorlardı. Zalim kral ve askerleri, Müslümanlara yaptıkları bu in-sanlık dışı işkenceleri ellerinde kadehleriyle kahkahalar içinde seyrediyorlardı. Mü’minlerin feryatları ney sesiydi kulaklarında.

Ya da zalim kral kendi tanrılığını reddeden, kendi egemenliğini reddeden, yasalarına karşı gelen bu potansiyel suçluları cezalandırırken, Allah yasalarını reddederek kralın yasalarına boyun bükmüş, susmayı tercih etmiş halk yığınları da bu manzarayı seyrediyordu. Kardeşlerinin yakılışlarını seyrediyorlardı. Çok şükür şu anda biz onların yerinde değiliz diye durumlarından memnun gözüküyorlardı. Bizi sokmayan yılan bin yıl yaşasın mantığıyla yerlerine oturmuşlar, gerçek mü’minleri, enayilikle suçladıkları insanları seyrediyorlardı. Zalimlere şakşak tutuyorlar, “Yaşa! Varol!” diyorlardı. Tabi işkence sırası kendilerine gelinceye kadar. Egemen tanrıların doyumsuzluğu had safhaya ulaşıp ta, yasalar biraz daha sertleşip bu defa toplumda potansiyel suçlular

çoğalıncaya kadar. Meselâ toplumda tüm sakallıların, tüm tesettürlülerin, tüm namaz kılanların, tüm oruç tutanların suçlu sayılacakları ana kadar. Gerçek inanmış mü'minler geceleyin evlerinden sökülüp götürülürken bunların ruhu bile duymaz. Hendeklerden işkence sesleri gelirken bu Ashab-ı Uhdûd'lar da sadece seyrederler.

Bir kısım kâfirler Çeçen'i, yahut Afgan kardeşini, yahut Filistinli can ciğer kardeşini işkencelere tabi tutarken, bunlar beri tarafta zalimleri alkışlarlar. En ufak bir tepkide bile bulunmazlar. Zalimlerle, kâfirlerle, işkencecilerle birlikte aynı safta, aynı pislik çukurunun içinde kardeşlerine yapılanları seyreden çukur ashabıdır bunlar. Ne değişmiştir söyleyin o günden bu güne? Kâfir hep aynı kâfir, zalim hep aynı zalim, onlara yalakalık yapanlar da aynı kaypaklar değil mi? Sıranın bir gün kendilerine geleceğini fark edemeden yaşayan lağım çukurlarının insanları bugün de yok mu? Zalimlere ashap olanlar, zalimlere koltuk değneği olanlar yok mu?

Bunlar az sonra sıra kendilerine gelecek ateşin kenarında oturan insanlardır. Zalimlerin safında oturan insanlardır.

Mü'minlere yapılan işkencelere bakıp bakıp eğleniyorlardı. Kendilerini kurtulmuş sayıyorlardı ama onlar aslında ateşin üzerine oturmuşlardı. Az sonra kendilerini yakacak, kendilerine dönecek, ken-dilerini yok edecek ateşlerinin üzerine oturmuşlardı.

Ya da o gerçek mü'minlere yapılanlar kendi başlarına gelmiş, o azaba kendileri de şâhit olmuşlardır.

Ya da mü'minlere yaptıkları bu korkunç işkenceyi bilerek yapıyorlardı. Farkındaydılar yaptıkları bu işin. Buna şâhitlik yapabilecek nitelikte, bir şuur içindeydiler. Yani ne yaptıklarının, niçin yaptıklarının, kimi cezalandırdıklarının ve ne için cezalandırdıklarının farkında ve şuurundaydı bu alçaklar. Bir hata, bir yanılgı sonucu değildi bu hendekler.

Meselâ bir fırıncı öldürme kastıyla değil de bilmeden bir ateş yaktı, bir Müslüman da farkında olmadan gelip bu ateşe düşüverdi ve yandı. Bu fırıncı şâhit değildir bu işe. Zira bilerek yakmadı o ateşi. Ve-ya farz edin ki bir Müslüman ölümü hak etmiş bir suçlu zannederek bir Müslümanı öldürdü. Bu da buna şâhit değildir. Ama bu kâfirler ne yaptıklarının şuurundaydılar. Bu Müslümanların ölümü hak edecek bir suçlarının olmadığını, tek suçlarının Müslümanlık olduğunu ve Müslümanlıklarından ötürü onları öldürdüklerinin şuurundaydılar.

Peki burada aklımıza bir soru geliyor. Acaba bu kâfirler bu Müslümanları ne için yakmışlardı? Acaba neydi bu insanların suçu ki bu işkenceye reva görülüyorlardı? Acaba bu Müslümanlar kâfirleri bu derece kızdıracak ve onları bu korkunç intikama sevk edecek ne yap-mışlardı? Günahları, suçları neydi bu adamların? Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz onu şöyle anlatır:

8-9. "Bu inkarcıların, inananlara kızmaları; onların sadece, göklerin ve yerin hükümranlığı kendisinin bulunan ve övülmeğe lâyık ve güçlü olan Allah'a inanmış olmalarındandır. Allah her şeye şâhittir."

Görüyor musunuz suçu? Neymiş suçları? İşte Allah anlatıyor: Bunların bütün suçları Allah'a inanmak. İşte en büyük suç budur kâfirin gözünde. Bugün de kâfirlerin gözünde en büyük suç budur: Allah'a îman etmek. Ben Müslümanım diyen kişi, ben Allah'a îman ediyorum, ben Allah'ın istediği biçimde yaşamak istiyorum diyen kişi dünyanın en büyük suçlusudur. O mürtecîdir ve kesinlikle yok edilmelidir.

Şu anda bizler de mü'miniz. Şu anda bizler de îman ediyoruz. Ama âyetin ifadesine dikkat ederseniz onlar bizden farklı inanmış. Onlar, o mü'minler bizden farklı mü'minlermiş ki onun için yakılmışlar. Bizden çok farklı bir îmanla inanmışlar da onun için hendeklere gömülmüşler. Kâfirlerin bu kadar gazaplanmalarının sebebi onların bizim gibi eksik inanç sahibi olmamaları. Onlar Allah'a Allah'ın istediği gibi îman etmişler. Nasıl bir Allah'a inanmışlar? Ya da inandıkları Allah'ın ne sıfatları varmış? İnandıkları Allah'ı hangi sıfatlarla bilmişler? Hangi sıfatların sahibi bilmişler? Bakın Allah diyor ki:

Bu Müslümanlar Azîz olan bir Allah'a inanmışlar. Ya da inandıkları Allah'ı Azîz bilmişler de onun için yakılmışlar. Eğer bugün kâfirler tarafından bizim karşımıza da bu tür hendekler kazılıp diri diri yakılmıyorsak, eğer şu anda kâfirleri bu kadar gazaplandırmıyorsak, eğer şu anda kâfirler bizden rahatsız değillerse, eğer şu anda kâfirlerle kol kola bir hayat yaşıyorsak, kesinlikle bilelim ki bizler eksik inanı-yoruz da ondan. Allah'a, Allah'ın istediği inanmıyoruz da ondan. Eğer böyle olmasaydı, eğer bugün bizler de o mü'minler gibi inanmış olsaydık, o zaman bu kâfirler karşısında bizim durumumuz da onlarınkinden farklı olmayacaktı. Çünkü tarih boyunca kâfirler hiç değişmemiştir. Değişen onlar değil, Müslümanlardır.

Bakın bu yakılan Müslümanlar farklı inanmışlar. Allah'ı Azîz bil-mişler, onun için kâfirleri gazaplandırmışlar. İnandıkları Allah Azîz o-lan bir Allah'tı. Azîz, izzet sahibi demektir. Azîz, mutlak güç ve kudret sahibi, mutlak egemenlik sahibi, izzetine kimsenin toz konduramayacağı, sahasına kimsenin giremeyeceği, aldığı kararları kimsenin gözden geçiremeyeceği, göklerde ve yerlerde tek hâkimiyet sahibi, tüm varlıkların boyunlarındaki kulluk iplerinin ucu elinde olan, mutlak tasarruf sahibi varlık demektir. Hayata hakim olan, herkesin arzularına

boyun büktüğü yenilmez ve yanılmaz varlık demektir. Sadece kendisine kulluk edilen, sadece kendisi dinlenilen, sadece kendisinin yasaları uygulanan varlık demektir.

İşte bu Müslümanlar böyle bir Allah'a inanmışlar. Kullarını ken-disinden başkalarına kulluk etmeleri konusunda, kendisinden başkalarını dinlemeleri konusunda soğanın dişisinden bile kıskanan bir Allah'a inanmışlar ve yakılmışlar. Hayatın her bir alanında kendilerinden kulluk isteyen bir Allah'a inanmışlar. Hayatlarında Allah'tan başkalarına karışma alanı bırakmamışlar da onun için sahte Rableri, yapay tanrıları kızdırmışlar.

Eğer onlar şu anda bizim yaptığımız gibi sadece Allah'a inanıp ta hayatlarına karıştırmasalardı, hayatlarının bazı bölümlerine Allah'ı karıştırıp, öteki bölümlerine karışacak başka İlâhların varlığını kabul etselerdi, inanın yakılmayacaklardı. Kâfirler tarafından affedileceklerdi. Evet inanılan, ama hayata etkinliği olmayan, inanılan, ama hayatına karışmayan, kılık-kıyafetlerine, eğitimlerine, hukuklarına, ekonomilerine, yemelerine, içmelerine, kazanmalarına, harcamalarına, okuma-yazmalarına, sofralarına, mutfaklarına, ev tefrişlerine karışmayan, dünyadan el-etek çekmiş bir Allah'a inansalardı, inanın burunları bile kanamayacaktı. Rahat bir hayat içinde yaşayıp gideceklerdi. Ya da Ebu Cehil'in inandığı gibi yeryüzünde kendisine îmanla birlikte bir takım putların, bir takım yardımcıların, bir takım sahte Rablerin, sahte efendilerin varlığına göz yumacak, ses çıkarmayacak uyuşuk bir Allah'a inansalardı, kesinlikle ölmeyecekler, öldürülmeyeceklerdi. Ama onlar böyle inanmamışlar, Allah'ı böyle tanımamışlar. Allah'ı tek Rabb, tek İlâh bilmişler. Allah'tan başka Rabb ve İlâh kabul etmemişler, tüm sahte Rablerin rubûbiyetini reddetmişler.

Azîz olan, güç, kuvvet, hâkimiyet, otorite sahibi olan, yerde ve gökte yegâne söz sahibi, izzet sahibi bir Allah'a inanmışlar. Hükmünde, gökleri ve yeri idaresi konusunda hiçbir ortağa rızası ve ihtiyacı ol-mayan bir Allah, işte böyle bir Allah'a inanmışlar ve yakılmışlar. Eğer bugün bizler de böyle bir îmanla kâfirlerin karşısına çıkabilsek, eğer bugün bizler de tıpkı o mü'minler gibi Allah'ı böylece kabullenip O'nun dışındaki sahte Rableri reddettiğimizi ilân edebilsek, hayatımızda Allah'tan başkalarının söz sahibi olmadığını ortaya koyabilsek, eminim kâfirler bize de tahammül edemeyecek ve aynı akıbetle bizler de karşı karşıya geleceğiz.

Demek ki kişi Allah'a, Allah'ın istediği gibi inanmıyorsa, bu îmana îman denmez. Allah'a, Allah'ın istediği şekilde inanmayan kişi istediği kadar kendisinin Müslüman olduğunu iddia etsin, bu iddia boştur.

Bu yakılan mü'minler Allah'ı Azîz bilmişler. İzzeti ve şerefi sadece Allah'ta bilmişler. Allah'tan başkalarında izzet, şeref, güç kuvvet, otorite,

egemenlik, hâkimiyet görmemişler. İzzeti A.B.D'de, Avrupa'da, malda, makamda, koltukta, rütbede, malda, parada değil, Allah'ta ve Allah'a îmanda, Allah'a kullukta görmüşler.

Hendeğin başında egemenlik bizdedir diyen zalimler soruyorlarmış: "Söyleyin bakalım, Allah mı üstün, kral mı?" "Allah üstündür!" diyorlardı. Para mı güçlü? Hayır Allah! Makam mı güçlü? Hayır, Allah! Polis mi güçlü? Hayır, Allah! Yasalar mı üstün? Hayır, Allah! Biz mi üstünüz? Hayır, Allah! diyorlardı. Allah en güçlü, Allah en üstün, başka güçlü ve üstün yoktur, diyorlardı. İşte Allah'ın istediği îman budur. İşte Allah'ın kabullendiği Müslüman budur. İşte kâfirleri çileden çıkaran tavır budur. Meselâ ben Müslüman olarak güçlüyüm. Çünkü ben güç kaynağıyla irtibat halindeyim. Benim safımda Allah var. Bu îmanla, bu güçle gideceğim yeryüzünün en zalimlerinin yanına ve onlara onların sahibinin dinini anlatacağım ve bu konuda zerre kadar bir korkum ve endişem olmayacak. Çünkü Allah benimle beraber olunca, Rabbim bana müzahir olunca, ben O'nun adına gidince elbette yeryüzünün en güçlüsü ben olacağım. Ben güçlüyüm, hiç kimseden bir korkum da olmayacak.

Bir de bu yakılan Müslümanlar Allah'ı ***"El-Hamîd"*** bilmişler, Hamîd olan bir Allah'a inanmışlar da onun için yakılmışlar. Onlar Allah'ı Hamîd olarak biliyorlar, tanıyorlar ve böylece inanıyorlardı. En çok övülmeye lâyık Allah'ı görüyorlar, rızası kazanılacak, uğrunda ter-lenilecek, yasaları uygulanacak, sözü dinlenecek yegâne varlık olarak Allah'ı biliyorlardı.

Bir şey övülecekse, bir şey methedilecek, kabullenilecek, sahiplenilenecek ve hamdedilecekse Allah'la ilgisi kadarıyla övülecek ve hamdedilecektir. Allah'ın övdüğü övülür, övmediği de asla övülmez. Çünkü Allah Hamîd'dir. Allah övülendir ve O'nun övdüğü, övülmesi gerekendir. Allah'ın övmediğini bir mü'minin övmesi düşünülemez. Allah'ın övmediği bir şeyi bir Müslümanın sahiplenmesi düşünülemez.

Bir eğitim sistemi ki, temeli materyalizme dayanıyor. Allah âyetlerinin kokusuna bile müsaade etmiyor. Allah'ın övmediği böyle bir eğitim sistemini bir Müslümanın hamdetmesi, onu övmesi, onu kabullenmesi, ona sahip çıkması mümkün değildir. Gerek kendisini, gerek çocuklarını bu eğitimin kucağına teslim etmesi kesinlikle mümkün de-ğildir. Bir kılık-kıyafet anlayışı düşünün ki, Allah onu övmüyor. Bir Müslümanın bunu sahiplenmesi, buna hamdetmesi, benimsemesi ke-sinlikle mümkün değildir. Allah'ın övmediği bir gelinlik düşünün ki, Sri Lanka'dan getirtilmiş. Dünyada eşi benzeri yok. Ama Allah onu övmü-yor. Allah onu helâl kılmamış. Bir Müslümanın böyle bir gelinliği övmesi, onu giymesi, giydirmesi mümkün değildir. Bir düğün ki, onda din a-dına sadece mevlit okunmuş, bir Müslümanın buna hamdetmesi, övmesi mümkün değildir. Bir sofra ki Allah ve Resûlü övmemiş. Bir kazanma ve harcama modeli

ki Allah övmemiş, bir eğitim modeli ki Allah övmemiş, bir hukuk, bir miras taksimi anlayışı, bir hayat tarzı ki Allah övmemiş. Bunu bir Müslümanın övmesi ve sahiplenmesi mümkün de-ğildir.

İşte bu Müslümanlar Allah'ı Hamîd bilmişler. Sadece Allah'ı öv-müşler, sadece Allah'ın övdüklerini övüp sahiplenmişler, Allah'ın övmediklerini asla övmemişler, reddetmişler de onun için yakılmışlar. Meselâ egemen güçler tarafından karşılarına çıkarılan bir kılık-kıyafet modeli eğer Allah'ın övmediği bir kılık-kıyafetse kesinlikle bunu reddetmişler. Karşılarına çıkarılıp sunulan bir eğitim modeli eğer Allah'ın övmediği bir eğitim modeliyse kesinlikle övmemişler, reddetmişler, sa-hiplenmemişler de onun için yakılmışlar. Bugün sizler de aynısını yapsanız, sizin durumunuz nasıl olur düşündünüz mü hiç?

Karşılarındaki kâfirler tehdit ediyorlar. "Öldürürüz sizi!" diyorlar. Onların bu tehditleri karşısında o Müslümanlar yine Allah'ın övdüğüne talip oluyorlar. Diyorlar ki: "Vallahi bu bizim istediğimiz şeydir. Şehadet Allah'ın övdüğü bir şeydir. Şehadet bizim için oğul balıdır, biz buna dünden razıyız." Bunu da övüp seviyorlar. "Biz zaten Allah'tan geldik, Ona gidiyoruz. Üç gün evvel olmuş, beş gün sonra olmuş bizim için bunun önemi yoktur." Kâfirler, "Sizi aç bırakırız. Zeytin ekmekten başka bir şey vermeyiz size!" diyorlardı. Onlar, "Eh zaten Allah'ın övdüğü de budur. Biz buna dünden razıyız" diyorlardı. Öyle bir hayata taliplerdi ki, o hayatın her bir bölümünde, her bir kademesinde elhamdülillah'ı gerçekleştirmeyi hedeflemişlerdi.

Zaten hamd, hayatın İslâmlaşmasının adıydı. Mü'minlerin hedefi, hayatta elhamdülillah'ı gerçekleştirmekti. Her gün biraz daha Müslümanlaşan hayatına elhamdülillah demeyi hak etmeliydi Müslüman.

Bugün de içki içmedim elhamdülillah. Bugün de zina etmedim elhamdülillah. Bugün de çevreme, çocuklarıma hakkı anlattım elhamdülillah. Bugün de Allah için infakta bulunabildim elhamdülillah. Bugün de Kitap ve Sünnetle diyalogumu kesmedim elhamdülillah. Bugün de zalime dur diyebildim elhamdülillah. İşte Müslümanın hayatı budur. Müslüman her gün biraz daha güzelleşen, her gün biraz daha Müslümanlaşan hayatına elhamdülillah diyen, hamd eden insandır.

İşte bu tavır küfrü çıldırtacak, kâfirleri kızdırıp saldırtacak bir tavırdır. Bu tavrı sergileyen bir mü'mine saldırmaz da ne yapar kâfir?! Böyle bir mü'min karşısında delirmez de ne yapar kâfir?!

İnandıkları Allah'ın üçüncü sıfatı kıyâmeti koparıyor. İş burada düğümleniyor. Bakın bu Müslümanların inandıkları Allah'ın üçüncü sıfatı şuymuş. Ya da bunlar Allah'ı bir de şu sıfatın sahibi olarak kabul ediyorlardı:

Öyle bir Allah'a inanıyorlardı ki, semâvât ve arzın mülkü O Allah'a aittir. Bunu dediniz mi her şey bitti. Kâfire ne kaldı ki? Göklerin ve yerin mülkü Allah'ın olunca, göklerde ve yerde tek egemen Allah kabul edilince kâfire ne söz hakkı kaldı ki? Benim evim, benim elim, benim gözüm, benim param dediğimiz şeylerin tümü Allah'ındır.

Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nun kuludur. Göklerde ve yerde, görünür gö-rünmez, bilinir bilinmez ne varsa hepsi O'nun mülkü ve kuludur. Her şey O'nun mülküdür. Herkes ve her şey O'nun hükümranlığı, O'nun hâkimiyeti ve egemenliği altındadır. Göklerde ve yerde O'ndan başka egemenlik sahibi varlık yoktur. Allah mâliktir ve her şey O'nun mülküdür. Gerçek mâlik, gerçek sahip O'dur. Onun mülkünün yanında başkasının mülkü yoktur.

Göklerde ve yerde olan tüm varlıkların Allah'la ilişkisi mülkün sahibiyle ilişkisi gibidir. Kölelerin efendiyle ilişkisi gibidir. Mülk Allah'ındır inancı, insan şuurundaki tüm şirk unsurlarını siler. Mülk Allah'ındır inancı, insan şuurunda kendisinin sadece mülkün gerçek sahibi tarafından tayin edilmiş bir halife olduğunu, bu hilafet ve sahip olduğu her şeyin kendisine emaneten ve muvakkaten Allah tarafından verildiğini, kısa bir süre sonra onların kendisinden geri alınacağı şuurunu kazandıracaktır.

Mülk Allah'ındır demek, o mülkte söz sahibi Allah'tır demektir. Elimi, ayağımı, gözümü, kulağımı, evimi, arabamı, bedenimi, aklımı, bilgimi, zamanımı ve sahip olduğum her şeyimi veren Allah olduğuna göre, bütün bunlar konusunda söz sahibi de Allah'tır. Göklerin ve yeryüzünün mülkü Allah'ın olunca, göklerde ve yerde olanların tamamı Allah'ın olunca, elbette göklerde ve yerde söz sahibi, kanun sahibi, egemenlik sahibi de Allah'tır.

Bir mülkün bir varlığa izâfesi demek, o mülkte o varlığın söz sahibi olduğunu kabul etmek demektir. Meselâ sizler hepiniz ev sahibisiniz. Evlerinizin size izâfesi demek, o evlerinizde sizin sözünüzün geçmesi demektir. Bir adam düşünün ki, ona ait olan evinde onun sö-zü geçmiyor, o evde onun sözü ciddiye alınmıyor, o evde o kişinin is-tediklerini emretme, istediklerini yasaklama hakkı bulunmuyor, o eve girip çıkanlar ondan izin almıyorsa, hiç o ev o adamındır denebilir mi? İçinizden hanginiz böyle bir ev reisliğine razı olursunuz? Sizler böyle bir reisliğe razı olmazsınız da, Allah'ı niye razı etmeye çalışıyorsunuz? Tamam ya Rabbi! Gökleri sen yarattın! Yeryüzünü sen yarattın! Bizi ve şu anda sahip olduğumuz her şeyi sen yarattın! Sen Âlîsin! Sen yücesin! Ama olduğun yerde kal! Bizim hayatımıza karışma! Kanunlarımıza karışma! Kılık-kıyafetimize, kazanmamıza, harcamamıza, hukukumuza, düğünümüze, derneğimize karışma! Eğitimimize karışma! Bütün bu konularda biz kendimiz

söz sahibiyiz! Bizim de aklımız var! Bizim de bilgimiz var! Bizim de keyfimiz var! Biz de biliriz bütün bunları! diyerek Allah'ı diskalifiye etmeye hakkımız yoktur.

O mü'minler Allah'ı Azîz bilmişler, Allah'ı Hamîd bilmişler, Allah'ı mülkün sahibi kabul etmişler, Allah'tan başkalarında ne bir egemenlik, ne bir söz hakkı kabul etmemişler de onun için yakılmışlar. Peki acaba şu anda bizler böyle mi inanıyoruz? Allah'ı böyle mi kabul ediyoruz? Allah'tan başka söz sahiplerini, egemenlik sahiplerini ret mi ediyoruz, yoksa kabul mü ediyoruz, bunu bir düşünelim.

Çoğumuz öyle bir Allah'a inanıyoruz ki, kazanmamıza, harcamamıza karışmaz o Allah. Bilmez bu konuları. Cahildir bu konularda. Biz biliriz bunları. Biz O'ndan daha iyi biliriz. (!) Ya da bunları O'ndan daha iyi bilenlerin varlığına inanırız. Nereden kazanıp nerelerde harcayacağımızı, hangi mesleği seçeceğimizi biz kendimiz biliriz. Çoğumuz öyle bir Allah'a inanıyoruz ki, düğünümüze, derneğimize karış-maz o Allah. Ne işi var Allah'ın düğünle, dernekle yahu? İşte âdetler var, töreler var, düğüne, derneğe onlar karışır. Çoğumuz öyle bir Allah'a inanıyoruz ki, ev tefrişlerimize karışmaz Allah. Yememize-içme-mize, giyinmemize, kuşanmamıza, okuma-yazmamıza, çocuklarımızın eğitimine, hukukumuza, ekonomimize, siyasal yapılanmamıza ka-rışmaz Allah. Bütün bunlara karışan bizim başka tanrılarımız vardır. Onlar bu işleri Allah'tan daha iyi bilirler, Allah'tan daha güzel ayarlarlar. Allah korusun da herkes kendi kafasında şekillendirip biçimlendirdiği bir Allah'a inandığını iddia ediyor. Peki acaba Allah'a îman bu mu dur? Bu şekilde Allah'a inandığını iddia eden insanlar acaba gerçekten mü'min midir?

Bilelim ki Allah'a îman, Allah'ın istediği biçimde bir îmandır. Al-lah'a îman, Allah Kur'an'da kendini nasıl tarif ettiyse öylece bir îmandır. Allah kitabında kendisini hangi sıfatlarla muttasıf olarak tanıtmışsa o sıfatların sahibi, hangi sıfatlardan münezzeh olarak anlatmışsa o sıfatlardan münezzeh olarak bir Allah'a imandır.

Kur'an'da kendisini bize tanıtan Allah, dünya işini bilmeyen, dünya işine karışmayan, hukuku bilmeyen, eğitimden anlamayan, ekonomiden habersiz olan, kullarının siyasal yapılanmalarını, hayat programlarını bilmeyen, dünyayı yaratıp kendi köşesine çekilen ve ne haliniz varsa görün, nasıl bilirseniz öylece yaşayın diyen bir Allah değildir. Veya hayatın bazı bölümlerine karışan, ama öteki bölümlerinde yetkilerini birilerine devreden bir Allah değildir. İbadet konularında kendini söz sahibi ilân edip, muamelat konularında, hayatın öteki alanlarında başka tanrıların egemenliğini yasallaştıran bir Allah değildir. Yeryüzünde kullarının hukukunu bilmeyip, hukukla ilgilenmeyip, bu yetkiyi bir kısım hukuk tanrılarına devreden, ekonominin prensiplerinden anlamayan ve

ekonomiyi bir kısım yeryüzü ekonomi tanrılarına devreden bir Allah değildir. Yeryüzünün idaresini bilmeyen ve kullarının hayat programlarını, sosyal ve ekonomik yasalarını belirleme konusunda bir kısım siyasal yeryüzü tanrılarına yetki veren bir Allah de-ğildir. Veya bir kadının elini sıkarken, tenhada bir suç işlerken bizi gö-remeyecek kadar âciz bir Allah değildir. Hayatımızın bazı bölümlerinde başkalarına kulluk etmemize, başkalarının yasalarını uygulamamıza ses çıkarmayan uyuşuk bir Allah değildir.

Kâfire sözümüz yok. Ama Allah'a inandım diyen bir kişinin na-sıl bir Allah'a inandığına dikkat etmesi şarttır. İnandım diyorsa, ben de Müslümanım diyorsa o zaman inandığı Allah'ı kendisi belirleme hakkına sahip değildir. Allah kendini kitabında bize nasıl tanıtmışsa öylece inanmadıkça, kişi mü'min sayılmayacaktır. Kur'an'da kendini tanıtan bir Allah'a değil de kendi kafasında şekillendirdiği bir Allah'a inanan kişi, Allah'a îman etmiş değil de kendi kendine tapınıyor demektir.

Halbuki Allah her şeye şâhittir. Her şeyden haberdar olan, dün de, bugün de, yarın da sadece Allah'tır. Kâfirlerin yaptıklarını da, mü'-minlerin durumlarını da bilmektedir Allah. Kâfirlerin Müslümanlara yaptıkları işkencelere şâhit olduklarını, bunu bilerek yaptıklarını anlatmıştı ya, bakın Rabbimiz burada da kendisinin her şeye şahit olduğunu, onların yaptıklarına da, mü'minlerin yaptıklarına da şâhit olduğunu anlatıyor. Yani onlar her an Allah kontrolü altındadırlar. Onların her şeylerini bilmektedir Allah. Onun içindir ki eğer onların bir hesabı varsa, elbette Allah'ın da bir hesabı vardır. Öyleyse ey Müslümanlar bu konuda, Allah'ın her şeyi bildiği, her şeyden haberdar olduğu, her şeyin O'nun kontrolü ve tasarrufu altında olduğu konusunda zerre kadar bir endişeniz olmasın. Zerre kadar bir endişeniz olmasın ki, Al-lah sizi de, onları da görmektedir.

10. "Ama inanmış erkek ve kadınlara işkence ederek onları dinlerinden çevirmeğe uğraşanlar, eğer tövbe etmezlerse, onlara cehennem azabı vardır. Yakıcı azap da onlaradır."

Mü'minlere eziyet edenler, inanmış erkeklere ve mü'mine kadınlara onları dinlerinden döndürebilmek için fitneler, eziyetler, işkenceler yapanlar var ya, azap onlaradır.

Fitne, küfür ve şirk demektir. Küfür ve şirki empoze etmek de-mektir. Fitne, şiddete başvurarak bir fikri, bir inancı ortadan kaldırmaya çalışmak demektir. Fitne, yeryüzünde şirki, küfrü yaymaya çalışmak, Allah'ın dinini, Allah'ın yasaların çiğnemek, mü'minleri zorla dinlerinden döndürüp onları kâfirleştirmek için programlar yapmak, onların öldürülmelerinden daha beter ve

daha ağır suçlar işlemektir. İslâ-m'a girmiş insanları dinlerinden döndürebilmek için çeşitli yollar, çeşitli işkenceler denemektir. Fitne, dine tecavüzdür, dinin tebliğini yasaklamak demektir. Dinsizlik öğretimini teşvik ederek din eğitimini, din hürriyetini yasaklamak demektir.

"Fitne kıtalden beterdir" buyurur Bakara sûresi. Fitne, adam öldürmekten daha beterdir. Çünkü öldürmenin acısı çabuk geçer, ama fitnenin tesiri çok uzun süre devam eder. Öldürmek insanı sadece dünyadan çıkarır, ama fitne insanı hem dinden, hem dünyadan eder. İnsanı dininden, insanı vatanından çıkarmak gibi fitneler, belâ ve sıkıntılar gerçekten öldürmekten çok daha beterdir. Ölümü temenni ettiren şeyler ölümden daha beter şeylerdir. Kan dökmek çok kötü bir şey olmasına rağmen, insanları dinlerinden, inançlarından zorla vazgeçirip ezerek, bellerini ve gururlarını kırarak onları kendi inançlarını benimsemeye zorlamak bundan çok daha kötü bir şeydir. İnsanları Allah yolundan alıkoymaları, İslâm eğitiminden mahrum bırakarak insanları cehenneme doğru sevk etmeleri, gönlüyle ve kendi kıt kanaat imkânlarıyla buldukları İslâm'dan onları küfre çevirmeye çalışmaları ölümden daha beter bir suçtur. İşte böyle onları dinlerinden döndürebilmek için insanlara işkence edenlere azap vardır. İnsanlara işkence denince, iki tür işkence anlıyoruz:

1. Bizâtihi, resen, Müslüman'a Müslümanlığı sebebiyle bedenine yapılan işkenceler. Başını örttün, sarık sardın, şunları konuştun, şunları yaptın diye yapılan işkenceler. Şu anda Müslümanlığından dolayı kodeslere tıkılanlar gibi.

2. Müslümanlıklarından ötürü Müslümanlara yapılan bir başka işkence türü daha vardır. Görünmeyen işkence. Hafi, gizli işkence. İnsanların farkına varamadıkları, ruhlarına, inançlarına yapılan işkenceler. Eğer insanlara Müslümanlık verilmez, onlara vahiy sunulmaz, Kur'an ve Sünnet bilgilerinden mahrum bırakılır da, o insanlar da farkında olmadan işkenceye, cehenneme, ateşe doğru gidiyorlarsa işte bu onlara yapılan en büyük işkencedir. Bu öyle korkunç bir işkencedir ki, insanlar bunun farkına bile varamazlar. Yani öncekinde olduğu gibi bizâtihi insanın bedenine işkence yapılmaz. Vücudunda yara bere yoktur, ama ona Kur'an'sız ve Sünnetsiz bir eğitim sunulur, dinsiz, îmansız bir hayat programı sunulur ve bu şekilde ona işkence edilir. Onun Kur'an'la, Sünnetle, dinle, âhiretle münasebetini kesme adına ne gerekiyorsa yapılır. Spordu, eğlenceydi, sinemaydı, televizyondu, kumardı, içkiydi, uyuşturucuydu her şey hazırlanır ve dinden habersiz yetişen zavallı, farkında olmadan işkenceye, cehenneme doğru yol alır. İşte şu anda dinini tanımadan, materyalist bir eğitimin kurbanı olarak ümmet-i Muhammed'in çocuklarının süratlice işkenceye doğru gittiklerini görüyoruz.

Zalimler Müslümanlara böylece işkence ediyorlar. Kafa çalıştırıyorlar, şeytanlık yapıyorlar ve Allah'ın dinini, âyetlerini örtmeye, örtbas etmeye

çalışıyorlar. Allah kullarına Allah'ın âyetlerini duyurmamaya çalışıyorlar. Allah'ın kullarını Allah yolundan saptırmaya çalışıyorlar. Allah'ın dosdoğru dinini eğri büğrü göstermek sûretiyle insanları dinden uzaklaştırmaya çalışıyorlar.

Dünün kitap ehli de aynı şeyi yapıyordu. Bugünün ehl-i kitapları da kendilerinin bu dinin mensubu olduklarını söyleyen, ama dinle, diyanetle en küçük bir alâkaları bulunmayan zalimler de aman bu insanlar dinleriyle tanışmasınlar, kitaplarıyla buluşmasınlar diye ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Bütün propaganda imkânlarını kullanıyorlar. Bakın dün de bugün de bu insanların yaptıkları şey şudur:

1. Önce insanların dine girmemeleri için, insanların kitaplarıyla tanışmamaları için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar. Dinle insanların arasına engeller koyuyorlar. İnsanların dinlerine ulaşma imkânlarını kaldırıyorlar. Her taraftan kapatıyorlar o yolu. Din eğitimini yasaklı-yorlar. İnsanların dinleriyle tanışma, Kitap ve Sünneti duyma yollarını kapatıyorlar. Böylece insanlara dini duyurmayarak onları Allah yolundan alıkoymaya çalışıyorlar. İnsanları dinlerinden kitaplarından uzaklaştırmaya çalışırlar. İlk planda yaptıkları budur. Dine giden tüm yolları ve imkânları kapatmak.

2. Buna rağmen, bütün bu engellemelere ve aleyhte propagandalara rağmen yine de insanlar bu barikatları aşarak dine girmeye, kitaplarıyla tanışmaya muvaffak olmuşlarsa, bu sefer de bu adamlar dinde eğrilik büğlülük meydana getirirler. Yani o insanların önüne öyle bozuk bir din sunarlar ki, bu dinin İslâm'la uzak ve yakından hiçbir ilgisi yoktur. Hayata karışmayan, hayatta hiçbir etkinliği olmayan, camiye veya vicdanlara hapsedilmiş, sadece sözden ibaret bir din. Ya da hayatın bazı bölümlerine karışan, ama öteki bölümlerine karışmayan, işte sadece törenlerde hatırlanan, salonlarda konuşulan ama onun dışında hayatta hiçbir geçerliliği olmayan bir din sunarlar. Hukuka, eğitime, kılık-kıyafete, kazanmaya, harcamaya karışmayan, hayatta hiçbir etkinliği olmayan resmî bir din. Özellikle kendilerince şekillendirip biçimlendirdikleri bu dini ders kitaplarına koyarlar ve işte din budur diye insanlara bunu sunarlar. İnsanların kafalarını allak bullak ederler. İnsanlar bu karmaşa içinde neyin Allah dini, neyin başkalarının dini olduğunu anlayamaz hale gelirler. Böylece insanların dinlerini eğri büğrü yaparak onları Allah dinine ulaşmaktan alı korlar. Bunun neticesi olarak da insanlar öyle bir din yaşarlar ki, bu din Allah dini değil, resmî ideolojinin şekillendirip biçimlendirdiği bir din olur. Evet şu anda acı acı bunu seyrediyoruz. İnsanlar bir din yaşıyorlar ama bu din Allah'ın dini değil, resmî ideolojinin kendilerine dayattığı bir dindir. Ne acıdır ki din yaşadığını zanneden bu insanlar işkenceye doğru gidiyorlar.

Tabi sadece dışımızdakilere değil kendimize de sormalıyız. Acaba bizler de insanlara, çevremize işkence edenlerden miyiz? Eğer hanımlarımızı

cehennemden, ateşten kurtarma adına bir gayretin içine girmiyorsak, bilelim ki biz de onlara işkence ediyoruz demektir. Eğer çocuklarımızı Kur'an ve Sünnetle tanıştırıp onların cennet yollarını açmıyorsak, bilelim ki bizler de işkenceciyiz. Eğer çevremizdeki Allah kullarına Allah dinini ulaştırarak onların cehennem yollarına barikatlar koyma çabası içine girmiyorsak, onların ateşe gidişlerine göz yumuyorsak, bilelim ki biz de onlara işkence ediyoruz demektir.

İşte böyle Müslümanlara zulmedenler, eziyet edenler, onları cehenneme götürmeye çalışanlar, cennete ulaştırma gayreti içine girmeyenler var ya, eğer bu adamlar tövbe etmezlerse, bu vaziyetlerini değiştirmezlerse, onlara cehennem azabı vardır, diyor Allah.

Evet böyle yapanlar için cehennem azabı, bir de ***"Harîk"*** azabı vardır diyor Rabbimiz. Bunlar için bir de yanma, yangın azabı vardır. O mü'min erkeklere ve mü'mine hanımlara işkenceler yaparak onları dinlerinden döndürebilmek, onları namussuz ve iffetsiz yapabilmek için zorla, ya da eğitim yoluyla farkına varmadan başlarını açtıranlar, onları cehenneme, hendeklere atanlar var ya yarın onlar cehenneme atılacaklar.

Onlar dünyada mü'minleri dünya ateşiyle yakmışlardı ya, kendileri de âhiret ateşiyle yanacaklar. Onlar dünyada yaktıklarını ölünceye kadar yakmışlardı, ölünceye kadar işkence etmişlerdi, ölünce iş bitmişti ama kendileri ölemeyecekler de. Bundan iki sûre öncesinde anlatmıştı Rabbimiz. Orada ölüm isteyecekler ama ölemeyecekler de. Yine bu zalimler dünyada yaktıklarını cennete göndermişlerdi, ama kendileri cehenneme gidecekler. Öyleyse gelin ey zalimler insanlara zulmetmeyin. Gelin vazgeçin insanlara işkence etmekten. Gelin kendi küfürlerinizi, kendi şirklerinizi zorla insanlara empoze etmekten vazgeçin. Kendinize acımıyorsanız bile bu insanlara acıyın da onları cehenneme postalama çabalarınızdan vazgeçin. Gelin ey Müslümanlar çocuklarımızı yakmayalım. Gelin onları dinsiz bırakarak cehenneme atmayalım. Gelin onları yanmaktan korumaya çalışalım. Eğer eğitimsiz bırakarak bizzat kendimiz yakarsak onları, unutmayalım ki biz de yanarız. Aklımızı başımıza alalım.

Dikkat ederseniz cehennem azabından ayrı olarak bir de bunlar için bir başka azaptan söz ediliyor. ***"Azabu'l Harîk"*** Allahu âlem psikolojik, yani ruhsal bir azap.

Cehennemde bedenlerine yapılacak dayanılmaz bir azabın yanında, bir de onların ruhlarına yapılacak azap vardır, diyor Rabbimiz. Hadislerde anlatıldığına göre cehennemde Rabbimiz bu zalimlere cehennem azabından ayrı bir azap daha edecek. Şöyle bir husus anlatılır: Allah cehennemin kapılarını açıp: "Ey kâfirler! Geçmiş olsun! Azabınız bitti! Çileniz son buldu! Haydin çıkın!" buyuracak. Onlar Allah'ın bu müjdesini duyunca sevinçten çılgına dönmüş bir biçimde cehennemin açılan kapılarına yönelecekler ve tam çıkmak üzere ka-pıların

önüne geldikleri zaman da Allah kapıları kapatıverecek. Adam-ların ruhen yıkılışlarını bir tasavvur edin. Neden böyle yapacak Rab-bimiz? Çünkü onlar da dünyada mü'minlere aynısını yapmışlardı. Ön-ce din ve vicdan hürriyeti var diyerek önlerini açmışlar, daha sonra da ileri gidenleri teker teker toparlamışlardı. Önce kapıları açmışlar sonra da kapatmaya çalışmışlardı. Allah da aynısını yapacak onlara. Veya onlar dünyada Müslümanların hem bedenlerine hem de ruhlarına iş-kence yapmışlardı, Allah da onların hem bedenlerine hem de ruhla-rına böylece azap edecektir.

11. "Şüphesiz inanıp yararlı işler işleyenlere, onlara içlerinden ırmaklar akan cennetler vardır. Bu, büyük kurtuluştur."

İnananlar ve îmanlarını amel haline getirenler, îmanlarını yaşayanlar, hayatlarını îman kaynaklı yaşayanlar altlarından ırmaklar akan cennetlere yerleştirilecek. İmanın ve salih amelin sonucu işte budur. İnandık, iyi bir Müslüman olduk. Ne olacak sonuç? Efendim iş-te huzur içinde, kalkınmış müreffeh bir Türkiye'miz, müreffeh bir hayatımız olacak. Madem ki inandık ve inancımızı yaşadık öyleyse herkese, her eve İslâmî yayın yapan bir TV. Herkese son model bir araba. Her mü'mine şöyle geniş, yüksek bir villa. Hayır! İnancın, îmanın, a-melin sonu bu değil. İnanan ve inancını yaşayanlara bunlar vaad edil-miyor. Peki ne vardır inanan ve îmanını yaşayanlara? Cennet, cennetler… Altlarından, zeminlerinden ırmaklar akan cennetler…

İlk Müslümanlar geldiler, Allah'ın Resûlü'ne sordular: "Neye çağırıyorsun ey Muhammed? Bizi neye dâvet ediyorsun?" Rasulullah: "Allah'a inanacaksınız, benim peygamber ve örnek olduğumu kabulleneceksiniz, hırsızlık yapmayacak, zina etmeyeceksiniz vs." dedi. "Peki ne var karşılığında? Biz bunları yaparsak karşılığında bize ne var ey Allah'ın Resûlü?" şeklindeki sorularına da Allah'ın Resûlü: "Zengin olacaksınız, reis olacaksınız, devlet kuracaksınız, ülkelere hükmedeceksiniz, ülkeler fethedeceksiniz, Yemen'e vali olacaksınız, Hindistan'a reis olacaksınız" demedi. Bağlar, bahçeler, köşkler, saraylar, altınlar, gümüşler vaadetmedi. Ya ne dedi? "Cennet" dedi Allah'ın Resûlü. "Karşılığında size cennetler var" dedi. Meselâ bir sahâbe gelip Rasulullah'a teslim oldu, Müslüman oldu. Sonra Allah'ın Resulü'ne sordu: "Ey Allah'ın Resûlü, geri evime mi döneyim İslâm'ı öğrenmek için, yoksa sizinle savaşa mı gideyim?" Silahı hazırdı insanların. Terk-i silah etmiş köleler değildi onlar bizim gibi. Silahı hazır, hemen savaşa katılabilecek durumdaydı. Allah'ın Resûlü, "Bizimle gel!" deyince gitti, savaşa katıldı, yarım saat sonra da orada şehit oldu. Şimdi bu adama cennet demeseydi Allah'ın Resûlü de valilik deseydi, kaymakamlık, zengin, müreffeh bir hayat var deseydi ne olacaktı bu adamın durumu? Sonra nerden bilecekti ki Allah'ın Resûlü onun yaşayıp yaşamayacağını?

Evet inanıp inandığı gibi yaşayanlara cennetler vardır.

İşte fevz-i kebir budur. İşte en büyük kurtuluş budur. Öyleyse bizler de buna koşacağız. Dünyadaki kurtuluşların hiçbirisi buna benzemez. En büyük kurtuluş cehenneme gitmekten kurtuluş, cenneti kazanma kurtuluşudur. Bu büyük kurtuluşun yanında öteki kurtuluşların ne önemi olur ki? Şükür borçları ödedim ve kurtuldum. Şükür bugün şu kadar kazandım kurtuldum. Şükür eve vergici ve maliyeci gelmedi kurtuldum. Şükür trafik beni atladı kurtuldum. Şükür mahkemede yırtıp ve kurtuldum. O günkü kurtuluş bunların hiçbirisine ben-zemez. Gerçek kurtuluş o günkü kurtuluştur. Çünkü:

12. "Doğrusu Rabbinin yakalaması amansızdır."

Zaten kelimenin altında da şiddet var. Allah yakaladığını tam yakalar. Tutup azap ettiğine tam azap eder. Bazen bir rüzgarla, bazen bir bulutla, bazen bir ses, bir sayha, bir çığlıkla, bazen bir suyla, bazen bir sinekle, bazen bir denizle bazen de birkaç tane melekle ya-kalayıverir Allah. Tarih bunun şâhitleriyle doludur. Allah'la savaşa tu-tuşan zalimlerin hepsi de sonunda mağlup oldular. Hepsi de ellerindeki güç ve kuvvetlerinin, imkân ve saltanatlarının hiçbir işe yaramadığını gördüler. Hiçbirisi Allah'ın âyetlerini yalanlamalarının ve onlarla savaşa tutuşmalarının karşılığı olarak Allah'ın kendilerine takdir buyurduğu azaptan kurtulamadılar.

13. "Önce yaratıp sonra bunu tekrar eden O'dur."

Evet O Allah hem Mübdî hem de Muîd'dir. İlk yaratan da O'dur, tekrar yaratacak, tekrar diriltecek olan da O'dur. Yevmü'd dünyayı kuran da, Yevm-i Mev'ûd'u getirecek de O'dur. Veya cehennemde zalimleri, kâfirleri onlara azap ederek kömür gibi bitirecek, sonra da azaplarının devamı için onlara yeniden deri giydirip yeni bir yaratışla onları yaratacak olan da O'dur. Nisâ sûresinin 56. âyeti bunu anlatır.

Sûrede anlatılan hendek ashabına yaptığı gibi, zalimleri hem dünyada hem de âhirette de cezalandırır Allah. Zalimlerin, kâfirlerin cezası, işkencesi sadece dünyayla sınırlıdır ama Allah'ın cezası sadece dünya ile sınırlı değildir.

14-15. "Yüce arşın sahibi, çok seven, bağışlayan O'-dur."

Allah'ın azabından, ikâbından korkup hepten ümitlerinizi de yi-tirmeye kalkmayın. Çünkü Allah affeder, bağışlar. Yeter ki sizler yanlışlarınızdan dönmesini bilin. Yeter ki küfürlerinizden, zulümlerinizden dönüp tövbe etmesini becerin. Allah affeder, yeter ki yaptığımızı bize yaptıran O olsun. Yeter ki

yönümüz, kıblemiz O olsun. Çünkü o yüce arşın, övülmüş arşın sahibidir. Gökleri, yeri ve kürsîyi kuşatmış büyük arşın sahibidir Allah. Arşa hakimdir. Sizin yaşadığınız dünyanızı noktanın, zerrenin trilyonda biri farz ettirecek kadar yüce arşa hükmedendir Allah. Öyle ki:

16. "Her dilediğini mutlaka yapandır."

Dilediğini yapar. İstediğine hükmeder Allah. O'nun kararını gözden geçirecek, O'nun hükmünü durduracak, O'nun hükmünün üzerine hüküm verecek yoktur. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi konusunda hüküm verecek ve verdiği hükmünü uygulamaya koyacak bir Allah'tır O. Kimse O'na hesap soramaz. Meselâ bu gece yattık ve bizi öldürdü. Hiçbirimiz hesap soramayız O'na. Tüm mahlukatını, tüm mülkünü öldürdü, kimse O'na hesap soramaz. Sonra bir sur üfürdü, bir anons çağırdı ve hepimizi tekrar diriltti, yine hiç kimse hesap sora-maz. "Ya Rabbi ne olacaktı bu dirilme? Şöyle ne güzel yatıyorduk. Rahatımız iyiydi. Bu hesap kitap ta nerden çıktı?" diye hiç kimse O'na itiraz edemez. Veya niye beni kadın yarattın? Niye beni erkek yarattın? Niye beni esmer, niye beni kör yarattın? diye hiç kimse O'nu sor-gulayamaz.

Biz mülküz, Allah mâliktir. Biz onun mülküyüz. Binaenaleyh mülk olanın Mâlike hesap sorma hakkı olamaz. Bizi hiç yaratmasaydı, hesap sorma hakkımız olacak mıydı? Olmayan birinin hesap sorma hakkı olur mu? Öyleyse Mâlik, mülkünde dilediği gibi tasarruf hakkına sahiptir. Böyle kafa tutamayız O'na. Ama şöyle kafa tutmuyorlar mı şimdi Allah'a? Malım niye az? Çocuğum niye yok? Niye hesaba çe-kiliyoruz ki? Niye Felak ile, Nâs ile, Âl-i İmrân ile, Tekvîr ile, İnşikâk ile imtihan ediyorsun bizi? Niye böyle Bürûc diye bir sûre gönderdin, demiyor muyuz? Ama bilesiniz ki Allah lâ yüs'eldir. Yaptıklarından he-saba çekilmeyendir. Öyleyse ey insanlar, itiraz etmeyin, karşı gelmeyin Rabbinizin istediklerine. O'nun dediğini, istediğini yapın, O'na teslim olun, O'nunkini tercih edin.

Bundan sonra insan olarak bizim aczimiz, acziyetimiz gündeme geliyor. "Ee, ben şimdi Allah'ın dediğini yapar, Allah'ın istediklerini tercih edersem, Allah'ın istediği biçimde bir Müslümanlığın yoluna gi-dersem, Allah'ın istediği biçimde hareket edersem ordular geliverir. Zalimler, tâğutlar üzerime üşüşüverir. Kızıl ordu, Birleşmiş milletler, NATO orduları, falan ordu, filan ordu üzerime geliverir. Beni mahvederler, beni öldürürler" diyorsanız, bakın işte bu noktada Mevlâ diyor ki:

17-18. "Ey Muhammed! Firavun ve Semûd ordularının haberi sana geldi mi?"

Evet o orduların haberi gelmedi mi size? Firavun'un ordusunun, Semûd'un ordusunun haberi gelmedi mi sana? Orduların güçlerinin,

kuvvetlerinin bilgisi, haberi size ulaşmadı mı? Hani onlar daha güçlüydü? Hani Firavun ve orduları güçtü, güçlüydü, her şeydi? Hani karşısındakiler zayıftı, güçsüzdü, paryaydı, köleydi? Hani Mûsâ (a.s) ve beraberindeki bir avuç Müslüman güçsüzdü, yalnız ve korumasızdı? Hani ezip geçecekti Firavun'un düzenli ordusu bu mustaz'afları? Hani ne oldu? Ordular ne oldu? Tüm dünyanın gözleri önünde nasıl bitip tükendi bu düzenli ordu? Nasıl kahroldu bu süper güç? Bunu bilmiyor musunuz da korkuyorsunuz bu ordulardan? Ne çekiniyorsunuz? Allah'a güvenmiyor musunuz?

19. "Doğrusu inkar edenler, hep yalanlaya gelmişlerdir."

Lâkin kâfirler yalan ve yalanma içindedirler. Bütün bu âyetleri duydukları halde, Firavun ve ordularına Allah'ın ne yaptığını gördükleri, bildikleri halde, Allah'ın gücünü, kudretini tanıdıkları halde hâlâ yalandı, aslı yoktu diye bir bocalamanın içinde yüzüyorlar kâfirler.

20. "Oysa Allah onları artlarından çevirmiştir!"

Allah onları arkalarından kuşatmıştır. Allah'tan kaçıp kurtulmaları asla mümkün değildir. Allah'ı acze düşürmeleri asla mümkün değildir. Çünkü onlar Allah'ın avucu içindedirler.

Kafirler bize şöyle diyorlar ya: "Ey mü'minler, sizler hayatı bilmiyorsunuz. Sizler yaşamayı bilmiyorsunuz. Ağzınızın tadı yok sizlerin. Eğer bizler de sizin gibi Müslümanca bir hayat yaşarsak hayatımızın tadı kaçacak. Allah'ın dediklerine tümüyle teslim olunca bazı zevkleri yapamıyoruz, bazı lezzetlerden, hazlardan mahrum oluyoruz. İştahımız kaçıyor, dünyamız zindan oluyor. Bak kâfirler alabildiğine fe-ruh ve fahur bir hayat yaşayıp gidiyorlar." Halbuki onların feruh fahur gidişleri seni aldatmasın. Metaun kalîldir o hayat. Çok az bir zaman yaşıyorlar bu dünyada. En fazla 60-70 sene. Varsa da yoksa da bu kadar bir hayatları var ve öldükleri andan itibaren zaten cehenneme yuvarlanacaklar.

İnsan bu noktada kendi kendine şu soruyu sormaya başlıyor: Peki madem ki zalimlerin, kâfirlerin durumu bu. Madem ki Allah'la sa-vaşa tutuşanlar, Allah'ın istediği gibi yaşamayanlar hem dünyada hem de âhirette korkunç azaplarla karşılaşacaklar. Madem ki Allah tüm yaptıklarımıza şâhittir, madem ki göklerin ve yerin mülkü Allah'a aittir. Madem ki bizler de Allah'ın mülküyüz, madem ki Allah'ın yakalaması pek çetindir. Madem ki yeryüzünün en süper güçlerini yerin dibine ba-tırmış, madem ki Allah tarafından kuşatılmışız ve O'ndan kaçıp kurtulmamız mümkün değildir. Madem ki azap edenlerin azapları, işkenceleri yanlarına kâr kalmayacak. Madem ki iyilik, kötülük ne yaptıysak yarın onlarla karşı karşıya kalacağız. Öyleyse ne yapsam acaba? Acaba ne

yapmalı? Nereye gitsem? Kime başvursam? Kimden bilgi alsam da kurtulanlardan olsam?

Elbette Mevlâ, adamı böyle sap gibi ortada bırakma adına, çö-zümsüz, şaşkın bırakma adına din göndermez. Der ki bakın: “Kullarım, sorup durmayın! Ona buna gitmeyin! Telaşa kapılıp durmayın! İş-te çare:

21-22. “Ey Muhammed! Doğrusu sana vahyedilen bu Kitap, Levh-i Mahfuz’da bulunan şanlı bir Kur’an-dır.”

İşte şanlı bir Kur'an! İşte tüm bilmediklerinizi bildirecek, tüm korktuklarınızdan sizi kurtaracak, tüm umduklarınıza sizi kavuşturacak bir kitap. Hem de Mecîd olan Allah’tan gelme Mecîd bir kitap. Levh-i Mahfuz’da olan, yani her türlü tahriften, her türlü bozulmadan, her tür-lü eksiklik ve fazlalıktan muhafaza edilmiş, Allah katında sabitleştirilmiş, kıyâmete kadar insanları hakka, hidâyete, doğruya, cennete ulaştıracak bir kitap.

Levh-i Mahfuz; Arapça'da korunmuş levha demektir. İslâm'da olmuş ve olacak her şeyin yazılmış olduğu manevî levhayı dile getirir. Olmuş ve olacak şeyler Allah'ın bilgisine bağlı olduğundan Levh-i Mahfuz doğrudan Allah'ın ilim sıfatı ile ilgilidir. Korunmuş (mahfuz) olarak nitelenmesinin nedeni, burada yazılı olan şeylerin herhangi bir müdahale ile değiştirilmekten, bozulmaktan uzak olmasıdır. Kur'an'-da Ümmü'l-Kitap (Kitapların Anası, Ana Kitap), Kitabun Hafîz (Koruyan Kitap), Kitabun Mübîn (Apaçık Kitap), Kitabın Meknun (Saklanmış Kitap), İmamun Mubîn (Apaçık İnen Kitap) ve sadece kitap olarak da anılır. İnsanların başlarına gelecek şeyleri de ihtiva ettiği için Kitabul-Kader (Kader Kitabı) da denir.

Levh-i Mahfuz adı Kur'an'da yalnız bir âyette geçer. Bu âyette Kur'an'ın Levh-i Mahfuz'da bulunduğu bildirilir. Ancak hiçbir tanım ge-tirilmez. Buna karşılık birçok âyette nitelikleri belirtilerek tanımlanır. Buna göre Levh-i Mahfuz içinde hiçbir şeyin eksik bırakılmadığı (En'-âm, 6/59), olacak şeylere ait bilgileri saklayan (Gâf, 50/4), yeryüzüne ve insanlara gelecek tüm belaların yazılı bulunduğu (Hadîd, 57/22) her şeyin sayılıp tespit edildiği (Yâsîn, 36/12), gökte ve yerdeki tüm gizliliklerin açıkça belirtildiği (en-Neml, 27/75), temiz yaratılan melek-lerden başka kimsenin dokunamayacağı apaçık, korunmuş, koruyan, saklanmış ve ana kitap'tır.

Evet, işte elinizde böyle korunmuş şanlı bir kitap durmaktadır. Öyleyse sağda solda kurtuluş aramayın! Buna gelin! Bununla beraber olun ki kurtulasınız. Unutmayın ki kitapsız kurtuluş mümkün değildir!”
Ve âhiru davana enilhamdü lillahi Rabbil’âlemin.